

கந்தன் கருணை

என். கே. ரகுநாதன்
அம்பலத்தாடிகள்
நடிகர் ஒன்றியம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை வெளியீடு - 100

நூற்பெயர் : கந்தன் கருணை
பதிப்பு : ஜனவரி, 2003
வெளியீடு : தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை
அச்சிடலோர் : கௌரி அச்சகம்
முகப்பு ஓவியம் : இரா. சடகோபன்
விநியோகம் : சவுத் ஏசியன் புகஸ்,
வசந்தம் (பிறைவேற்) லிமிடட்,
44, மூன்றாம் மாடி,
கொழும்பு மத்திய சந்தைக் கூட்டுத்தொகுதி,
கொழும்பு -11.
தொலைபேசி : 335844.
வசந்தம் புத்தக நிலையம்
05, ஸ்ரான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

விலை: ரூபா. 200/=

Title :Kanthan Karunai
Edition :January, 2003
Publishers :Dheshiya Kalai Ilakkiyap Peravai
Printers ::Gowry Printers
Cover Design :R. Shadagopan
Distributors :South Asian Books,
Vasantham (Pvt) Ltd,
No. 44, 3rd Floor,
C.C.S.M. Complex,
Colombo -11.
Tel : 335844.
Vasantham Book House,
405, Stanly Road,
Jaffna.

பதிப்பும் தொகுப்பும்

தமிழ் மக்கள் மத்தியில் நிலமானியத்தின் எச்ச சொச்சமான சாதியமைப்புக்கெதிரான 'சாதியமைப்புத் தகரட்டும், சமத்துவ நீதி ஓங்கட்டும்' என்ற பதாகையின் கீழ் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் விடுதலைப் போராட்ட விரத்தில் விளைந்த பயிர்தான் 'கந்தன் கருணை' எனும் நாடகமாகும்.

சமத்துவத்தை சாதிக்க விரும்பிய எழுத்தாளர் கலைஞர் தோழர்களுக்கிடையிலான சந்திப்பின் விளைவு இந்நாடகமாகும்.

இந்நாடகத்தின் மூன்று எழுத்துருக்களை இங்கு தொகுத்துள்ளோம். எழுத்தாளர் என்.கே. ரகுநாதன் 11.12.1999ல் நூலாக வெளியிட்ட எழுத்துருவும் அம்பலத்தாடிகள் 1973.10.21ல் வெளியிட்ட நூலின் பிரதியையும், நடிகர் ஒன்றியம் ஆகியன தயாரித்த எழுத்துருக்களையும் இணைத்துள்ளோம். இதற்கு அனுமதியும் ஒத்துழைப்பும் வழங்கிய என்.கே.ரகுநாதன் அவர்களுக்கும் அம்பலத்தாடிகள், நடிகர் ஒன்றியக் கலைஞர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

இந்நாடகத்தில் பங்கேற்ற கலைஞர்களினதும் தயாரிப்பாளர்களினதும் கருத்துக்களையும் நூலின் குறிப்புக்களையும் பின்னிணைப்பாக்கியுள்ளோம். அத்துடன் இந்நூலின் வெளியீட்டுக்காகவே கவிஞர் இ.முருகையன், தோழர் சி.கா. செந்திவேல், பேராசிரியர் சி.மெளனகுரு ஆகியோர் கட்டுரைகளை எழுதித் தந்தனர். அவற்றைப் பின்னிணைப்பில் இணைத்துள்ளோம். இத்துடன் லண்டனிலிருந்து கொழும்பு வந்திருந்த கந்தன் கருணை நெறியாளர் அ.தாஸீசியஸ் அவர்களுடன் நேரில் கேட்டு எழுதிய கட்டுரையையும் பின்னிணைப்பில் இணைத்துள்ளோம். இவர்கள் அனைவருக்கும் எமது நன்றிகள்.

இந்நூல் எமது 100வது வெளியீடாகும். எமது நாடகநூல் வெளியீட்டு வரிசையில் இது பன்னிரண்டாவது நூலாகும்.

அட்டைப்படம் வரைந்த ஓவியர் இரா. சடகோபனிற்கும் கணனி வடிவமைத்த சோபனா, சிந்தியா ஆகியோருக்கும், இந்நூலை அச்சிட்டு வழங்கிய கௌரி அச்சகத்தினருக்கும், திரு.எஸ்.இராஜரட்ணம் அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள்.

நூல் விமர்சனங்களை வரவேற்கிறோம்.

தேசியகலை இலக்கியப் பேரவை

இல. 44, 3-ம் மாடி,

கொழும்பு மத்திய சந்தைக் கூட்டுத்தொகுதி

கொழும்பு - 11

தொலைபேசி : 335844

சமர்ப்பணம்

தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் உருவாக்கத்தில் முன்னின்றவரும் அம்பலத்தாடிகளின் கூட்டு முயற்சியால் காத்தான் கூத்து மெட்டில் உருவாகிய கந்தன் கருணை நாடக வார்ப்பில் பங்கு கொண்டு அதன் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அரங்கச் செயற்பாட்டிற்கு தோள்கொடுத்து முன்னெடுத்துச் சென்றவருமான தோழர் கிருஷ்ணபிள்ளை சிவஞானத்தின் மறக்க முடியாத நினைவுகளுக்கும்

வெகுஜனப் போராட்டங்களில் முன்னிலைப் போராளியாகவும் அம்பலத்தாடிகளின் கந்தன் கருணை நாடகத்தில் நாரதராகவும் நடித்து அந் நாடகத்தின் வெற்றிக்கு தன் குரல் வளத்தாலும் நடிப்பாற்றலாலும் மக்கள் மத்தியில் 'நாரதர் சிவராசா' என வாஞ்சையுடன் அழைக்கப்பட்ட தோழர் குமாரசுவாமி சிவராஜாவின் நினைவுகளுக்கும்

கந்தன் கருணை நாடகத்தில் நவீன சூரனாகத் தோன்றி 'டேய் ஆரடா கோவிலுக்கு நுளைய வந்திருக்கிறியள்' என்று இறுமாப்பு வேடம் தாங்கி நடித்து மக்களின் பாராட்டைப் பெற்ற நவிண்டில் சிவராஜாவின் நிறைவுகளுக்கும் இந்நூல் சமர்ப்பணம் செய்யப்படுகிறது.

உள்ளடக்கம்

	பக்கம்
கந்தன் கருணை (ஓரங்க நாடகம்)	01
- என். கே. ரகுநாதன்	
கந்தன் கருணை	30
(காத்தான் கூத்துப்பாணி இசைநாடகம்)	
- அம்பலத்தாடிகள்	
கந்தன் கருணை	109
- நடிகர் ஒன்றியம்	
பின்னிணைப்பு -01	136
- இளைய பத்மநாதன்	
பின்னிணைப்பு -02	139
- இ. சிவானந்தன்	
பின்னிணைப்பு -03	141

- சி. மெளனகுரு

பின்னிணைப்பு -04 145

- க. சொக்கலிங்கம்

பின்னிணைப்பு -05 146

- இ. முருகையன்

பின்னிணைப்பு -06 152

- சி.கா. செந்திவேல்

பின்னிணைப்பு -07 160

- எச்.எம்.பி. முஹிதீன்

பின்னிணைப்பு -08 166

- பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு

பின்னிணைப்பு -09 180

- ஏ.சி. தாஸீசியஸ்

கந்தன் கருணை
(ஓரங்க நாடகம்)

என். கே. ரகுநாதன்

சில குறிப்புகள்

+1969ஆம் ஆண்டில் இந்நாடகம் எழுதப்பட்டது.

+முதலில், நெல்லியடி அம்பலாத்தாடிகள் சார்பில் நண்பர் இளைய பத்மநாதன் இதனைக் காத்தான் கூத்துப் பாணியில் உருவமைத்து, வடபுலத்தின் பல பகுதிகளிலும் மேடை ஏற்றினார். நாடகம், நூலாகவும் வெளியிடப்பட்டது. மிக அண்மையில் சென்னையிலும் மேடையேற்றப்பட்டது.

+கலாநிதி மெளனகுரு, அ. தாஸீசியஸ், குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம், பிரான்சிஸ் ஜெனம் மற்றும் பல முன்னணி நாடகக் கலைஞர்கள் ஒன்றிணைந்து, நாடகத்தை மோடியுற்ற வடிவில் நெறிப்படுத்தி, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், கொழும்பு சரஸ்வதி மண்டபம் உட்பட இலங்கையின் பல பகுதிகளிலும் மேடையேற்றினர்.

+சமகாலப் பிரச்சினையொன்றை முன்னெடுத்து அதனை மக்கள் மத்தியில் பரப்பியதன் மூலம், அந்தப் பிரச்சினையை வென்றெடுக்கச் சகல மக்களையும் அணி திரட்டிய சிறப்பு இந்நாடகத்துக்குரியது.

+“முற்போக்கு கலைஞர்களின் சிறந்த நாடகங்களில் பொதுப்படையாகவும், கருத்து ரீதியாகவும் அலசப்படும் பிரச்சனைகள், கந்தன் கருணை என்ற இந்த நாடகத்தில், குறியீடுகளுக்குள் புகலிடம் தேடாமல், மிகத் துல்லியமாகவும், கூர்மையாகவும்,

அழுத்தமாகவும் சித்திரிக்கப்பட்டு நேரடியாகவே மக்கள் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது” என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி இந் நாடகத்தைப் பற்றிக் கருத்து வெளியிட்டுள்ளார்.

+நாடகம் எழுதப்பட்டு மூன்று தசாப்தங்கள் நிறைவுற்ற போதும் அக்காலத்தவர்க்கு மூலப் பிரதியைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைக்கவில்லை. இன்றுள்ள இளம் தலைமுறையினர் நாடகத்தைப் பார்க்கவே சந்தர்ப்பம் ஏற்படவில்லை. இவற்றை ஈடுசெய்வதற்கு நாடகத்தின் மூலப் பிரதி தற்போது அச்சில் வெளிக் கொணரப்படுகின்றது. நாடகம் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதும் முக்கிய காரணமாகும்.

+“சாதி ஒழிந்து விட்டது!” என்று சிலர் முணுமுணுக்கிறார்கள். சிறுபான்மைத் தமிழர்களின் விடிவுக்காகவே தன் வாழ்நாள் முழுதும் பாடுபட்டுழைத்து மறைந்த தோழர் எம்.சி.சுப்பிரமணியம் நினைவாக அண்மையில் ஒரு சிறப்பு மலர் வெளிவந்திருக்கிறது. அம்மலரில் “துப்பாக்கி நிழலில் சாதிகள் மறைந்து கிடக்கின்றன: மரித்துவிடவில்லை!” என்று ஓர் அன்பர் கருத்தை முன்வைத்துள்ளார். இவற்றின் அடிப்படையில் எதிர்கால சமுதாயம் உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொள்ள, இந் நாடகப்பிரதி தன் பங்களிப்பை நல்குமாக!

என்.கே.ரகுநாதன்
தெஹிவளை.
11.12.1999

காட்சி ஒன்று

தேவலோகம்

பாத்திரங்கள் : நாரதர், முருகன், தெய்வானை.

(திரை விலகுகிறது. நாரதர் வருகை)

பாட்டு -

வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை
வேலவா, வடிவேலவா - அங்கோர்
வெற்பு நொறுக்கிப் பொடிப் பொடியானது
வேலவா, வடிவேலவா!

சொல்லினைத் தேனிற் குழைத் துரைப்பாள்
சிறு வள்ளியைக் - குறவள்ளியைக் - கண்டு
சொக்கி மரமென நின்றனை தென்மலைக்
காட்டிலே, வடிவேலா!

கல்லினை யொத்த வலிய மனங்கொண்ட
காதகன் கொடும்பாதகன் - சிங்கன்

கண்ணி ரண்டாயிரம் காக்கைக் கிரையிட்ட
வேலவா, வடிவேலவா!

வேலவா, வடிவேலவா, வடிவேலா வா! வடிவேலா வா!

(நாரதர் முருகன் கொலுவீற்றிருக்கும் அலங்கார மண்டபத்தை வந்தடைகிறார்)

முருகன்: நாரதரே, வருக! வருக!! ஏது, நாமார்ச்சனை பலமாக இருக்கிறதே!
எங்கிருந்து வருகிறீர்?

நாரதர்: கந்தா, கடம்பா, கார்த்திகேயா, வெவினை தீர்த்தருளும் வேல்முருகா!
அடியேன் லோகசஞ்சாரி என்பதுதான் தங்களுக்குத் தெரியுமே. பூலோகத்தில்
இருந்து சத்தியலோகம் செல்லும் வழியில், தங்கள் அனுக்கிரகம் பெற வந்தேன்.
ரக்ஷித்தருள வேண்டுகிறேன். தெய்வானைத் தேவீ, திருமகளே, பாலித்தருள்
செய்க! வள்ளி நாயகீ, வேடர் குலக் கொழுந்தே, (வள்ளி நாயகி அங்கில்லாததால்
சிறு துணுக்குற்று) முருகா! எங்கே, வள்ளியைக் காணவில்லை.

முருகன்: நாரதரே பண்பாட்டின் பிறப்பிடம் என்று முன்னொரு காலத்தில்
போற்றப்பட்ட பாரத பூமியில் தோன்றிய நாகர்கள், தமக்குச் சுயநிர்ணய உரிமை
கோரிக் கலகம் செய்து வருகின்றார்கள். இந்திய அரசு தனது படை பலத்தால்
நாகர்களின் கிளர்ச்சியை நசுக்க முயன்று வருகின்றது. நாகர்கள் பெரும்
துன்பத்துக்குள்ளாகின்றனர். அவர்களுடைய இன்னல்களைத் தீர்ப்பதற்கு வள்ளி
அங்கு சென்றுள்ளாள்.

(இந் நாடகம் எழுதப்பட்ட 1969ம் ஆண்டுக் காலத்தில், மலைக்குறவர்களான
நாகர்கள், தமக்குச் சுயநிர்ணயம் கோரிக் கிளர்ச்சி செய்தனர்.)

நாரதர்: அப்படியா?... (கேலியான தொனியில் இழுத்தபடி) நான் என்னமோ.....
ஏதோ..... என்று நினைத்தேன்.....

முருகன்: ஏன் இழுக்கிறாய்? நீ நினைத்ததைச் சொல் நாரதரே!

நாரதர்: தெய்வானை நாச்சியுடன் உல்லாசமாக இருக்கிறீர்கள். வள்ளியை..... வழி
அனுப்பி விட்டீர்களோ என்று நினைத்தேன்.

தெய்வானை: நாரதர் சும்மா வந்திருக்கமாட்டார். ஏதாவது சுமையுடன்தான்
வந்திருப்பார் என்று நான் முதலிலேயே நினைத்தேன்.

நாரதர்: இல்லைத் தேவீ! சேவலும் மயிலுமின்றி முருகனைக் காண முடியாது.
அதேபோல, வள்ளியும் தெய்வானையுமின்றி; காணவும் முடியாதே!... அதனால்தான்
அப்படி நினைத்தேன்.

முருகன்: நாரதா, இன்று உனக்கு இப்படிச் சந்தேகம் வரக் காரணம் யாதோ?

நாரதர்: சொன்னால் கோபிக்க மாட்டீர்களே?

முருகன்: கோபிக்க மாட்டேன் சொல்!

நாரதர்: எப்படியானாலும் வள்ளி... குறமகள்தானே! இழிந்த குலத்தவள்தானே..!

முருகன்: (ஆத்திரத்துடன்) நாரதா! என்ன விளையாடுகிறாய், உனக்கு இன்று வேறு இடம் கிடைக்கவில்லையா?

தெய்வாளை: நான் அப்போதே சொன்னேனே, நாரதர் ஏதாவது சுமையுடன்தான் வந்திருப்பார் என்று.

நாரதர்: சொன்னால் கோபிக்க மாட்டேன் என்றீர்கள். இப்போ இருவருமே என் மீது பாய்ந்து விழுகிறீர்கள். நான் மனதில் பட்டதைச் சொன்னேன்.

முருகன்: நாரதரே! வள்ளி குறமகள் என்று தெரிந்துதானே அவளை ஆட்கொண்டு கடிமணம் புரிந்தேன். அப்பப்பா! அவளை இணங்க வைப்பதற்கு நான் பட்டபாடு உனக்குத்தான் தெரியுமே! பிறகு எதற்குச் சந்தேகம்?

நாரதர்: ஆசை அறுபதுநாள், மோகம் முப்பது நாள் என்று அனுபவஸ்தர்கள் சொல்வார்கள், காட்டு மலரான வள்ளி, இளமை முறுக்குடன் இருந்தபோது, அவளை அடையத் துடித்திருப்பீர்கள். பின், மோகம் தணிந்ததும் கை கழுவி விட்டிருப்பீர்களே.. என்று சந்தேகித்தேன்.

தெய்வாளை: நாரதரே! நீ சொல்வதைக் கேட்கவே என் காதுகள் கூசுகின்றன.

நாரதர்: தேவி! பூலோகத்தில் இந்த வழக்கம் இருந்து வருகின்றது. அந்த வழக்கம் ஒரு வேளை தேவலோகத்தையும் பற்றிவிட்டதோ என்று நினைத்தேன்.

முருகன்: நாரதரே! பூலோகத்திலுள்ள எனது அடியார்கள் சாதி பேதம் பாராட்டக்கூடாது என்பதை உணர்த்துவதற்காகவே, குறவர் குலப் பெண்ணான வள்ளியைக் கடிமணம் செய்தேன். அப்படி இருக்கும் போது ஏன் தவறாக நினைக்கிறாய்?

நாரதர்: (ஏளனச் சிரிப்புடன்) முருகா! என்னை ஏமாற்ற வேண்டாம். வள்ளி உண்மையாகவே வேடர்குலப் பெண்ணாக-ஒரு கீழ்சாதிப் பெண்ணாக இருந்து இருந்தால், அவளை நீ திருமணம் செய்திருக்க மாட்டாய். தெய்வானையைப் போல வள்ளியும் தெய்வப் பெண்ணே! திருமாலின் புத்திரியே! அவள் பூமியில் சிவமுனிவரிடம் தோன்றி, வேடர் குலத்தவர் இடையே வளர்ந்தவள் என்ற கதை உலகறிந்தது தானே!

முருகன்: பேதத்தை ஒழித்துச் சமத்துவத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காகவே இத் திருவிளையாடலை நிகழ்த்தினேன்.

நாரதர்: சமத்துவத்தை உயர்த்த வேண்டுமானால், உண்மையில் ஓர் அசல் வேடர்குலப் பெண்ணையே திருமணம் புரிந்திருக்க வேண்டும். தெய்வப் பெண்ணைப் பூலோகத்திற்கனுப்பி வேடர்கள் மத்தியில் வளரச் செய்து, அவளைத்

திருமணம் செய்வதில் என்ன சமத்துவம் இருக்கிறது? போலிச் சமத்துவம்!

முருகன்: (குடுமாற்றத்துடன்) என்ன நாரதரே! வேடிக்கை செய்வதுதான் உனது வழக்கம். ஆனால், இன்று வலுச்சண்டைக்கு வருகிறீரே! பிறப்பினால் உயர்வு என்றும் தாழ்வென்றும் இல்லை. எல்லா உயிர்களும் ஒன்றே! அப்படி இருக்கும்போது வேடர் குலம் என்றும் வேதியர் குலம் என்றும் பேதங்கள் கற்பிக்கலாமா?

நாரதர்: சண்முகா! என்னை மன்னித்தருள வேண்டும். பூலோகத்தில் தர்மம் அழிந்து அதர்மம் தலை தூக்கியுள்ளது. அக்கிரமம் தாண்டவமாடுகின்றது! உங்களுடைய அடியார்கள் என்று சொல்லிக் கொள்ளும் ஒரு திருக்கூட்டம் செய்யும் அட்டுழியங்களை நேரில் பார்த்து வருகிறேன். அந்த வயிற்றெரிச்சலில் பேசிவிட்டேன்.

தெய்வானை:

வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டித் தீர்க்க நாங்கள்தானா அகப்பட்டோம்?

நாரதர்: தேவீ, பொறுத்தருள்க! முருகனுடைய பெயரைக் களங்கப்படுத்துகிற காரியம் நடைபெறுகிறது அங்கே! முருகனே தலையிட்டுப் பரிகாரம் தேட வேண்டும். அதனால்தான் இங்கு வந்தேன்.

முருகன்: பூலோகத்தில் என்ன நடக்கிறது நாரதரே!

நாரதர்: வேலவா! வேதம் முழுதும் அறிந்தவன் நீ. அதை உன் தந்தைக்கு உபதேசம் செய்து ஞானபண்டிதன் என்று பெயரும் பெற்றவன். ஆனால் உனக்கு பூலோக வேதம் தெரியாது. அங்கே பேதங்கள் பெருகிவிட்டன. உலகம் உய்ய உழைக்கும் உத்தமர்கள் தீண்டத்தகாதவர்களாகக் கருதப்பட்டு ஒடுக்கப்படுகிறார்கள். ஆனால் அவர்களின் உழைப்பைச் சுரண்டிப் பிழைப்பவர்கள், தங்களைத் தாங்களே, உயர்சாதியினர் என்று கூறிக் கொண்டு, உண்டு கொழுத்து வாழ்கிறார்கள்: திமிர் பிடித்துத் திரிகிறார்கள். உண்மையான உழைப்பாளிகள் அடக்கி ஒடுக்கப்படுகிறார்கள். நசுக்கப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்குச் சமூகத்தில் உழைப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

முருகன்: (ஆத்திரத்துடன்) எங்கே நடக்கிறது இதெல்லாம்?

நாரதர்: “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்”, “ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்” என்பன போன்ற உயர்ந்த தத்துவங்களின் அடிப்படையில் வாழ்ந்த தமிழர் மத்தியில்தான் இந்த அக்கிரமம் நடக்கின்றது. அருள்வேந்தன் இராவணேஸ்வரன் ஆண்ட இலங்காபுரியின் வடபகுதியில், யாழ்ப்பாணம் என்ற அசல் தமிழ் நாடு ஒன்றிருக்கிறது.

முருகன்: ஓ, தெரியுமே! என் கோயில்கள் நிறைய உண்டே அங்கு.

நாரதர்: அந்தக் கோயில்களில் ஒன்றில்தான் இந்த அக்கிரமம் தலைவிரித்தாடுகின்றது. கோவிலில் வழிபட வரும் உழைப்பாளிகளை

உண்மையான அடியார்களை உள்ளே செல்லவிடாது தடுத்து வைத்துள்ளார்கள். உள்ளே செல்ல முற்படுபவர்களைத் திமிர் பிடித்த சாதி வெறியர்கள் அடித்தும் உதைத்தும் தீப்பந்தத்தால் சுட்டுப் பொசுக்கியும் துன்புறுத்தி வருகின்றார்கள்.

முருகன்: (கோபத்துடன்) எந்தக் கோயிலில் இத்திருவிளையாடல் நடைபெறுகிறது?

நாரதர்: மாவிட்டபுரம் என்னும் திருத்தலத்தில்! முருகா, நீ குடிகொண்டிருக்கும் கோயிலில்தான்.

முருகன்: (ஆச்சரியம் பொங்க) என் கோயிலில்?

நாரதர்: ஆம், முருகா! உன் கோயிலில்தான்! மாவைக் கந்தன் ஆலயத்தில்தான்!

தெய்வானை: நாரதரே! கோயிலில் பூஜை நடக்கின்றதா?

நாரதர்: பூஜையாவது, புனஸ்காரமாவது? கோயிற் கதவுகளை இழுத்து மூடி, பெரிய பூட்டுப் போட்டுப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள். போதாததற்கு கோயிலைச் சுற்றிச் சண்டியர்களைக் குவித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

முருகன்: வேதாகமப்படி பூஜை நடக்கும் கோயிலாயிற்றே அது?

நாரதர்: வேதமாவது, ஆகமமாவது! அதைத் தங்கள் அக்கிரமத்துக்குத் துணையாகவல்லவா வைத்து இருக்கிறார்கள்.

தெய்வானை: என்ன அநியாயம் எனக்கு உடம்பு எல்லாம் நடுங்குகின்றது!

முருகன்: நாரதா, எனக்கு மூச்சுத் திணறுகிறதே!

நாரதர்: (வேடிக்கையாக) மூச்சுத் திணறாமல் என்ன செய்யும் முருகா? இருட்டறைக்குள்-மூலஸ்தானத்துக்குள் அல்லவா உன்னைப் பூட்டி வைத்திருக்கிறார்கள் உன் "பக்தர்கள்".

தெய்வானை: நாரதரே இத்தனை அக்கிரமங்களும் நடக்க அங்கு ராஜாங்கமே இல்லையா?

நாரதர்: ராஜாங்கம் இருக்கிறது. ஆட்சியாளரே இது போன்ற சமூகக் குறைபாடுகளை ஒழிப்பதற்கு ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

முருகன்: சட்டமா? எதற்குச் சட்டம்?

நாரதர்: உன் அடியார்கள் உன் திருக்கோயிலுள் சென்று வணங்குவதற்குச் சட்டம்!

முருகன்: (காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு) சிவ... சிவ... கோயிலுக்குச் சென்று வணங்குவதற்குச் சட்டமா? பூலோகத்தில் ஆத்ம நெறியே அழிந்து விட்டதா?

தெய்வானை:

தெய்வத்தை வணங்கக் கட்டளையா?

நாரதர்: அவசரப்படுகிறீர்களே! தெய்வத்தை வணங்கச் சட்டமல்ல. வணங்கச் செல்பவர்களைத் தடுப்பவர்களைத் தண்டிக்கச் சட்டம்!

தெய்வானை:

வேடிகையாயிருக்கிறதே! தெய்வத்தை வணங்கச் செல்பவர்களைத் தடுப்பதற்கு ஒரு சூட்டம்?

முருகன்: அவர்களைத் தண்டிப்பதற்கு ஒரு சட்டம்!

நாரதர்: அப்படி இருக்கிறது வேலவா, பூலோக வேதம்!

தெய்வானை:

சீ, வெட்கமாயிருக்கிறதே!

முருகன்: நாரதா! அண்மையில்தான் ஆட்சியாளர் இச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்களோ?

நாரதர்: பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கொண்டு வந்த சட்டம் இது. சமூகக் குறைபாடுகள் ஒழிப்புச் சட்டம் என்று அதற்குப் பெயரும் வைத்திருக்கிறார்கள்.

(1956ம் ஆண்டளவில்)

தெய்வானை:

அப்படியானால் இவ்வளவு காலமும் ஏன் இச் சட்டம் அமுல்படுத்தப்படவில்லை?

நாரதர்: யார் அமுல்படுத்துவது? சட்டத்தை அமுல்படுத்த வேண்டிய அரசாங்க அதிகாரிகளே சாதி வெறியர்களும் பிற்போக்குவாதிகளும் தானே! தங்களின் சுகபோகத்தைப் பாதிக்கும் சட்டத்தை அமுல்படுத்த முட்டாள்களா அவர்கள்?

முருகன்: அப்படியானால் ஏன் இச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள்?

நாரதர்: பூலோகத்தில் ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் ஒருவித மாய ஆட்சி நடைபெற்று வருகிறது. சமூகத்தின் அடித்தட்டு மக்களுக்கும் சமத்துவம், சம அந்தஸ்து என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவர்களைக் கண்ணா மூச்சி காட்டவல்லது இந்த அரசு முறை. ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தங்கள் குறைகளுக்காகக் கிளர்ந்தெழும்போது, அக் குறைகளைத் தீர்க்க முயல்வதாகப் பாசாங்கு காட்டிக் கொள்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் அது பிற்போக்கு வாதிகளையே பாதுகாக்கிறது. பல்லாண்டு காலமாகச் சாதிக் கொடுமைகளுக்காளாகி வந்த மக்கள், தங்கள் விமோசனத்துக்காகக் குரல் எழுப்பியபோது, சமூகக் குறைபாடுகள் ஒழிப்புச் சட்டம் என்ற இச்சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். இச்சட்டத்தின் மூலம், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் பொது மயானங்களில் பிணத்தை எரிக்கவும், பொதுக் கிணறுகள், தேநீர்க் கடைகள் போன்றவற்றில் சரி சமமாக நடாத்தப்படவும், ஆலயங்களுள் சென்று வழிபாடு செய்யவும் அவர்களுக்கான உரிமைகள் உறுதிப்படுத்தப்பட்டதுடன், அவர்களைத் தடுப்பவர்களைத் தண்டிக்கவும் விதி

முருகன்: அப்படியா நாரதரே! நாம் உடனே புறப்பட வேண்டும். பூலோகம் சென்று எமது அடியார்களை ரஃபத்து வரவேண்டும்!

நாரதர்: அப்படியே ஆகட்டும் முருகா! இதோ புறப்பட்டு விட்டேன்.

தெய்வானை:

(முருகனிடம்) நாதா, நானும் உங்களுடன் வருகின்றேன். பூலோகத்தைப் பார்த்து வெகு நாளாகிவிட்டது. வள்ளியுமில்லாமல் என்னால் தனியே இருக்கவும் முடியாது.

முருகன்: தேவீ! அக்கிரமம் தலை தூக்கியுள்ள இடத்துக்கு நீ வருவது நல்லதல்ல. பூலோகத்தை வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம்.

தெய்வானை:

வள்ளியைத் தனியே கலகப் பிரதேசத்துக்கு அனுப்பி உள்ளீர்கள். நான் மட்டும் வரக்கூடாதா? அதுவும் உங்களுடன்.

நாரதர்: தேவீ! அவள் வள்ளி. காட்டிலும் மேட்டிலும், குடிசையிலும் வாழ்ந்து பழகியவள். தாங்களோ தேவயானி. பெரிய இடத்துப் பெண். துன்பத்தை உங்களால் தாங்க முடியாது.

முருகன்: ஆம் தேவீ! கலங்காதே! நாம் விரைவில் திரும்பி விடுவோம்!

(இருவரும் டங் என்று மறைகின்றனர்)

காட்சி இரண்டு

பூலோகம்

பாத்திரங்கள் : முருகன், நாரதர் (மனித உருவில்)

(உஷத்காலம், கீரிமலையில் நீராடி, இடுப்பிலே வேட்டிக்கு மேலே ஈரத்துண்டைக் கட்டிக்கொண்டு, வெடவெடக்கும் குளிரில் மாவிட்டபுரத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இருவரும்)

முருகன்: ஆகா என்ன சுகம். என்ன ஹிதம்! விடிகாலையில் இக் கங்கையின் ஸ்பரிஷம் உடலைச் சற்றே வருத்தினாலும், உள்ளத்துக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது நாரதரே! மனசு படிகம் போலத் தூய்மையாயிருக்கிறது. புனித தீர்த்தம் அல்லவா?

நாரதர்: அளவுக்கு மிஞ்சிப் புகழாதீர்கள் முருகா! உங்கள் மனது தூய்மையானது. கங்கை ஒன்றையும் புனிதமாக்க வில்லை... ஹி... ஹி... (கேலியாகச் சிரிக்கிறார்).

முருகன்: நாரதரே! உனக்கு என்ன கோளாறு பிடித்துவிட்டதா? புனித கங்கையைப் போய் இப்படிக்கீழ்மையாகப் பேசுகிறீர்! கர்ம பலனால் நகுலமுனிக்கு கிடைத்த

கீரிமுகத்தையே மாற்றி ஜென்ம சாபல்யம் செய்த கங்கையாயிற்றே நாரதரே!

நாரதர்: புனித கங்கை நகுல முனியை ரட்சித்ததுடன் நின்று விட்டதா? அது வெறும் கட்டுக் கதை முருகா! பிறகு ஒரு புதுமையும் நடைபெறவில்லையே முருகா!

முருகன்: (கோபத்துடன்) என்ன சொல்கிறாய் நீ! புதுமையாய் இருக்கிறதே நீ சொல்வதெல்லாம்.

நாரதர்: புதுமைதான் முருகா! காலம் காலமாய் அக்கம் பக்கத்தில் வாழ்பவர்கள் மட்டுமல்லாது, தூரந் தொலையில் இருந்தெல்லாம் வந்து இக் கங்கையில் நீராடுகிறார்களே, அவர்களின் மனம் ஒன்றும் சுத்தமாகவில்லையே!... தங்களில் ஒரு சாராரைத் தீண்டத் தகாதவர்கள் என்று ஒதுக்கி வைத்து இருக்கிறார்களே! அவர்கள் பாடுபட்டு உழைப்பதால் தான் நாடு வாழ்கிறது. ஆனால் அவர்கள் அடிமைப்படுத்தப்படுகிறார்கள்.

முருகன்: ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே முருகா!

நாரதர்: அனைவரும் ஆண்டவன் படைப்பே என்று சொல்வதில் ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை. அந்த ஆண்டவனையே வணங்கவிடாமல் தடுத்து வைத்திருக்கிறார்களே கொடியவர்கள்! அதுவும் உங்கள் திருக்கோயிலில்!

முருகன்: எனக்கு உள்ளம் கொதிக்கிறது நாரதரே. பூலோகத்தில் அந்தளவு தூரத்துக்குத் தர்மநெறி சீரழிந்து விட்டதா?

நாரதர்: அதைத்தானே, இப்போ நேரில் பார்க்கப் போகிறோமே! இதோ ஆலய வாசலுக்கு வந்து விட்டோம். இங்கு நடப்பதைக் கண்முன்னே காண்போமே...

காட்சி மூன்று

மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில் முகப்பு

வெளிமண்டபத்துக்கும் உள்மண்டபத்துக்குமிடையில் உள்ள இரும்புக் கிராதியின் கதவு அடைக்கப்பட்டுத் தாழ்ப்பாள் ஒன்றினால் பூட்டி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

பூட்டிய கதவுக்குப் பக்கத்தில் கரிய திருமேனி கொண்ட நவீன சூரன் ஒருவன் நிற்கின்றான். வேட்டியை மடித்துக்கட்டி, அதற்கு மேலே ஒரு துண்டு உச்சி பிளந்த தலைமுடி, நெற்றியில் முக்கீற்று விபூதி.

அவனுக்கு அக்கம் பக்கமாகச் சில குண்டர்கள். இரும்புக் கிராதிக்கு உள்ளேயும் குண்டர்கள்.

மூலஸ்தானக் கதவு அடைக்கப்பட்டுள்ளது.

வெளிமண்டபத்தையொட்டிய வெற்றுத் தரையில் நூற்றுக் கணக்கான பக்தர்கள்

சம்மணங்கட்டியிருந்து முருக பஜனை செய்கிறார்கள்.

(மாவிட்டபுர ஆலயத்துக்கு மனித உருவில் வந்த முருகனும் நாரதரும் வெளிமண்டபத்துக்கு அப்பால் நின்று, அங்கே நடப்பவற்றை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளிமண்டபத்தில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த பக்தர்கள்; முருகனை வேண்டிப் பஜனை செய்கின்றார்கள்.)

பஜனை :

ஓம் முருகா, ஓம் முருகா, ஓம் முருகா, ஓம்!
ஓம் முருகா, ஓம் முருகா, ஓம் முருகா, ஓம்!

காலமெல்லாம் கடிதுழைத் தெம்
உடல் நலிகின்றோம் - எம்
கால் வயிற்றுக் கஞ்சிக்காகத்
துயர் வடைகின்றோம். -ஓம் முருகா

உழைத்துழைத்து உருக்குலைந்தும்
மீட்சியில்லையே - நம்
உழைப்பையெல்லாம் சுரண்டுவோர்க்கும்
வீழ்ச்சி இல்லையே! -ஓம் முருகா

ஏழை சிந்தும் கண்ணீரை உன்
கண் திறந்துபார் - நாம்
வாழ உந்தன் வரமளித்தெம்
துயர் இதனைத் தீர்! -ஓம் முருகா

சமத்துவத்தைப் பேணி வையம்
ஓங்கி வளருது - இங்கே
சாதி பேசிக் கோயில் வாசல்
சாத்திக் கிடக்குது! -ஓம் முருகா

தாள் பணிந்தோம் வேல் முருகா
தயை புரிவாயே - திருத்
தலம் திறந்துன் பக்தர் நமக்
கருள் பொழிவாயே! -ஓம் முருகா
(மூன்று இளைஞர்கள் கோயிலுக்குச் சென்று வணங்குவதற்காக வாசலண்டை செல்கின்றார்கள்.)

சூரன் : (அவர்களை மிறாய்த்துப் பார்த்தபடி) எங்கை போறியள்?

இளைஞன் 1 :

நாங்கள் கோயில் கும்பிட வந்தனாங்கள்.

சூரன் : உள்ளே போகேலாது. வெளியாலை நிண்டு கும்பிடுங்கோ.

இளைஞன் 1 :

தெய்வச் சன்னதியிலை ஏனையா உள்ளே, வெளியே எண்டு பாக்கிறியள்?

தூரன் : எளிய சாதி உள்ளை போறதில்லை. வெளியாலை நிண்டுதான்
கும்பிடோணும்.

இளைஞன் 2 :

சாதியை எழுதி நெத்தியிலை ஒட்டியிருக்குதோ? நீ என்ன சாதி எண்டு
கண்டுபிடிக்கிறது?

தூரன் : என்னடா கதைக்கிறாய்? என்னை யாரெண்டு தெரியாதோடா? (கோபத்துடன்)
போங்கடா அங்காலை! அங்கை இருந்து பாடுறவங்களோடை போய் நீங்களுமிருந்து
பாடுங்கோடா!

இளைஞன் 3 :

என்ன? மரியாதையில்லாமல் எடா, புடா எண்டு கதைக்கிறீர்? பெரிய படிப்பாளி
எண்டு சொல்லுறாங்க... இது தானோ படிப்பின்ரை இலட்சணம்? மனிசக் குணத்தைக்
கொஞ்சமும் காணைல்லையே...?

இளைஞன் 2 :

சகல மனிசரும் ஆண்டவன் படைப்பே எண்டு சொல்லி வைச்சிருக்கிறாங்க...
படிச்ச மனுஷங்கள்.

தூரன் : கனக்க கதைக்காதையுங்கோ! வீண் தொந்தரவுதான் வரும்.

இளைஞன் 2:

அதைத்தான் நாங்களும் ஒருக்கால் பாத்திட்டிப் போக வந்தனாங்கள்.

(சத்தியாக்கிரகம் இருந்தவர்களில் ஒருவர் ஓடிவந்து “இங்காலை வாருங்கோ
தம்பிமாரே! எங்களோடை வந்திருங்கோ” என்று அழைத்துப் போகிறார்)

(தூரத்திலிருந்து பார்த்தக் கொண்டிருக்கும் முருகன் நாரதரைப் பார்த்து, அவர்
வேளையிற் சொன்ன சம்பவங்கள் கண்முன்னே நடைபெறுவதைக் கண்டு,
வியப்போடு கண்ணைச் சிமிட்டுகிறார்)

(மேலும் மூன்று, நான்கு இளைஞர்கள் கோயில் வாசலண்டை செல்கிறார்கள்)

தூரன் : எங்கை போறியள்?

வந்தவர்கள் :

(ஒருமித்த குரலில்) நாங்கள் கந்தனை வணங்க வந்தனாங்கள்.

தூரன் : வணங்குங்கோவன்.

வந்தவர்கள் :

நாங்கள் உள்ளை போய்க் கும்பிடப் போறம்.

தூரன் : உள்ளளை போகேலாது.

வந்தவர் 1 : ஏன் போகேலாது?

தூரன் : பூட்டிக் கிடக்குது.

வந்தவர் 2 :

ஏன் பூட்டி வைச்சிருக்கிறியள்?

தூரன் : அது... வந்து... கண்ட நிண்ட சாதியளையும் உள்ளளை விடேலாது.

வந்தவர் 3 :

என்னையா கதைக்கிறியள்? எல்லாரையும் கடவுள் தானை படைச்சவர்? பிறகென்ன, கண்ட நிண்ட சாதிக்கதை?

தூரன் : அந்தக் கதை இந்தக் கதை ஒண்டும் வேண்டாம். போற இடத்தை போய் உங்கடை அலுவலைப் பாருங்கோ?

வந்தவர் 3 :

எங்கடை அலுவல் இங்கைதான்! கந்தக் கடவுளைக் கும்பிடத்தான் வந்தனாங்கள். நீங்கள் வழி மறிக்காதையுங்கோ!

தூரன் : எங்கடை கோயில்! அதைப் பூட்டுறதும் திறக்கிறதும் எங்கடை விருப்பம்!

வந்தவர் 4 :

உங்கடை கோயிலில்லை. இது கந்தசாமியின்ரை கோயில். அதைக் கும்பிடுறதுக்கு எல்லாருக்கும் உரிமை இருக்கு. மறிக்கிறதுக்கு ஒருவருக்கும் உரிமை இல்லை.

தூரன் : என்ன கனக்கக் கதைக்கிறாய்?

வந்தவர் 4 :

நீங்கள் விசர்க் கதையெல்லாம் கதைக்கிறியள். அதுக்குத்தான் நான் பதில் சொன்னனான்.

தூரன் : போதும், போ அங்காலை.

வந்தவர் 4 :

அங்காலை போகேல்லை. (மூலஸ்தானத்தைக் காட்டி) இங்காலைதான் போகோணும்.

தூரன் : போ, பாப்பம்!

வந்தவர் 4 :

போகத்தான் போறம்!

(சற்றுத்தூரத்தில் நின்ற குண்டன் ஒருவன் மெல்ல நகர்ந்து வந்து, தூரனாரின் காதுக்குள்ளே ஏதோ இரகசியமாகச் சொல்கிறான்).

தூரன் : (ஆச்சரியம் மேலிட, வாதாடிய அந்த இளைஞனைப் பார்த்து) நீ, நிச்சாமத்து விதானை வேலாயுதம் பிள்ளையின்ரை பொடியனெல்லே?

வந்தவர் 4 :

ஓ! நான் அவற்றை மோன்தான்!

தூரன் : சீ! உனக்கு வெக்கமில்லையே? ஏன் இவங்களோடை கூடிக்கொண்டு வந்தனி? நீ எப்பவும் கோயிலுக்கு உள்ள வரலாம் போகலாந்தானே!

வந்தவர் 4 :

நான் மட்டும் வரேல்லை. இன்னும் கனபேர் வந்திருக்கிறம். நாங்கள் எல்லாரும் ஒரு இனம். ஒரு வர்க்கம்! உலகத்திலை நடக்கிற கொடுமைகள், அக்கிரமங்களை இல்லாமல் செய்ய ஒண்டாய்ச் சேர்ந்திருக்கிறம்... நாங்கள் எல்லாரும் கோயிலுக்கை ஒண்டாய் வந்து கும்பிடவேணும்.

தூரன் : ம... சேர்ந்து என்ன செய்யப் போறியள்?

வந்தவர் 4 :

உலகம் ஊத்தையாய்ப் போச்சு. படிஞ்ச தூசி ஒருக்காலும் தானாகப் போகாது. அதைத் தட்டித் தான் அப்புறப்படுத்த வேணும். அதைத்தான் செய்யப் போறம்!

தூரன் : சரி, போய்த் துடையுங்கோ!

இருவர் : (தூரனின் நெஞ்சை சுட்டிக்காட்டி) முதல்லை இங்கை படிஞ்சிருக்கிற தூசியை துடைக்க வேணும். உன்ரை நெஞ்சிலை படிஞ்சிருக்கிற தூசியை...

(தூரன் வாய் பேசாது அவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கிறான். அதற்கிடையில் சத்தியாக்கிரகி ஒருவன் ஓடிவந்து அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறான். அவர்களும் வேண்டா வெறுப்பாக அங்கு செல்கிறார்கள்)

(முருகனும் நாரதரும் கோயில் வாசலை நோக்கி வருகிறார்கள். அருகில் வந்ததும்)

தூரன் : எங்கை போறியள்?

நாரதர் : நாங்கள் சுவாமி கும்பிட வந்தனாங்கள்... உள்ளுக்கை போய்க் கும்பிடவேணும்!

தூரன் : உள்ளை போகேலாது. இதிலை நிண்டு கும்பிடுங்கோ... இல்லாட்டி...

நாரதர் : இல்லாட்டி?

தூரன் : அங்கையிருந்து பசனை வைக்கினம். அவையோடை போயிருந்து நீங்களும் பசனை வையுங்கோ!

முருகன் : நாங்கள் பசனை வைக்க வரேல்லை. கந்தனைக் கும்பிடத்தான் வந்தனாங்கள். கதவைத் திறந்து நாங்கள் உள்ளை போக வழி விடுங்கோ!

தூரன் : அப்படி விடேலாது.

நாரதர் : ஏன் நந்தி மாதிரி வழி மறிச்சுக் கொண்டு இருக்கிறியள்?

தூரன் : நளம், பள்ளுகள் வந்தால் வழி மறிக்கத்தானே வேணும்!

நாரதர் : நந்தனாருக்கு வழிமறிச்சது போல?

தூரன் : ஓ! அந்தப் பறைக்கூட்டமும் உதுக்கை இருக்குதுகள்.

நாரதர் : அது, அந்தக் காலம்! நந்தனாரை வழிமறிச்சு, அவரை அக்கினி பகவானுக்குப் பலி கொடுத்திட்டுச் சிவலோகம் அனுப்பியாச்செண்டு கதை கட்டி விட்டியள்... இப்ப அப்படி நடக்காதெண்டு நினைச்சுக் கொள்ளுங்கோ!

தூரன் : என்ன, கனக்க கதைக்கிறாய்?

நாரதர் : நீங்க முரட்டுக் கதை கதைச்சால், நாங்கள் அதுக்குப் பதில் சொல்லத்தானே வேணும். நந்தி மாதிரி நிக்காதீங்க. வழி விடுங்க!

தூரன் : வழி விடேலாது.

நாரதர் : (முருகனைத் தொட்டுக் காட்டி) இவர் ஆரெண்டு தெரியுதே? இவர்தான் உள்ளை இருக்கிற கந்தன். அவரையே மறிச்சு வைச்சிருக்கிறிங்க...

தூரன் : ஹ... ஹ... ஹா கந்தன்! இந்தக் கந்தனுகள், வேலனுகள்தான் இப்ப கோயிலுக்கை போகத் துடிக்கினம். கந்தனாம், கந்தன்!

நாரதர் : அவர் குடியிருக்கிற கோயிலுக்கை அவர் போகத்தானே வேணும். தடுக்கிறதுக்கு நீ யார்?

முருகன் : வழிவிடுங்கள். நாங்கள் மட்டுமல்ல, இங்கே முருக நாமம் பாடிக்கொண்டிருக்கிற பக்தர்கள் அனைவரும் கந்தனை வழிபட வழிவிடுங்கள்!

தூரன் : முடியாது. அங்காலே போங்கள்!

நாரதர் : இந்த அக்கிரமத்தின் பலனை நீங்கள் அடையத்தான் போறியள்!

தூரன் : என்ன செய்வியள்?

(தள்ளி நிற்கும் குண்டர்களைக் கை தட்டி அழைக்கிறார்)

(அதற்குள் சத்தியாக்கிரகம் செய்து கொண்டிருந்த பக்தர்கள் சிலர் ஓடிவந்து அவர்களை அழைத்துச் செல்ல முற்படுகிறார்கள். முருகன், அவர்களை நோக்கிக் கை அசைத்து)

முருகன்: உங்கள் போராட்டம் வெல்லட்டும்! கந்தன் உங்களுக்கு அருள் பாலிப்பான். நாம், இதோ போய் வருகிறோம்! (என்று சொல்லிவிட்டு, நாரதரை

அழைத்துக் கொண்டு கோயிலுக்கு முன்னால் உள்ள பனங்கூடல் காணிக்குச் செல்கின்றார்)

காட்சி நான்கு

பாத்திரங்கள் : நாரதரும், முருகனும்.

நாரதர் : முருகா, பார்த்தீர்களா? இந்த நாரதன் சொன்னதைக் கண்முன்னே கண்டீர்கள்தானே!

முருகன்: ஆம், நாரதரே! யாவும் அறிந்தோம்! இந்தப் பக்தர்கள் சாந்தி வழியிலே தமது கோரிக்கைக்காகப் போராடுகிறார்கள். இந்த மார்க்கம், ஒரு போதும் அவர்களுக்கு வெற்றியளிக்கப் போவதில்லை. நான் அவர்களுக்கு என் வேலைக் கொடுத்து அதன் மூலம் வெற்றியீட்ட அனுக்கிரகம் புரிகிறேன். இதோ...

(தனது வலக்கரத்தை உயர்த்தி, மானசீகமாகத் தன் கை வேலைப் பெற்று, இரு கரங்களாலும் அதனைத் தன் பக்தர்களுக்குக் கொடுத்தருளி, ஆசீர்வதிக்கின்றார். அத்துடன் இருவரும் மறைகின்றார்கள்)

-திரை-

கந்தன் கருணை

(காத்தான் கூத்துப்பாணி இசை நாடகம்)

மூலக்கதை : என்.கே.ரகுநாதன்

நாடக வார்ப்பு : "அம்பலத்தாடிகள்"

அவர்க்கே உரித்தாம்

வீர மரணத்தால்
மரணத்தை வென்றுவிட்ட
தீரர்- தீண்டாமையாம்
தீமைக்கு எதிர் நின்ற
வீரர் அவர் தமக்கே
உரித்தாம் இச்சிறு நூல்.

**தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத் தலைவர்
திரு.எஸ்.ரீ.என்.நாகரத்தினத்தின்
வாழ்த்துச் செய்தி**

பன்னெடுங் காலமாக, இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் குறிப்பாக வடபகுதியில் நிலவிவரும், எதுவித நீதி நியாயமுமற்ற காட்டுமிராண்டித்தனமான தீண்டாமைக்கும், சாதி ஒடுக்கு முறைக்கும் எதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் காலத்துக்கு காலம் தமது எதிர்ப்பைத் தனி நபர் அல்லது குழு ரீதியான போராட்டங்கள் மூலமும், தனிப்பட்ட சங்கங்கள், நிறுவனங்கள் மூலமும், வேறுபல வழிகளிலும் காட்டி வந்துள்ளனர். எனினும் 1966-ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 21-ம் திகதி சுன்னாகத்தில் இருந்து ஆரம்பித்த பிரசித்த பெற்ற ஊர்வலத்தின் பின்னர், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை மட்டமன்றி, தீண்டாமைக்கெதிராக ஐக்கியப்படக் கூடிய சகல மக்களையும் அணிதிரட்டித் தனது போராட்டப்பாதையை முன் வைத்த போதுதான் தீண்டாமைக்கு எதிரான போராட்டம் ஒரு புதிய வடிவை எடுத்தது. அதன் பின்னர் நடந்த சம்பவங்கள் பொது இடங்களான பல கோயில்களும் தேனீக்கடைகளும் திறந்து விடப்பட்டதும் இன்றைய சரித்திரம்.

இப்போராட்டங்களில் அணி அணியாகத் திரண்ட ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்கு உயர் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்களில் முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட கணிசமான பலர் நேரடியாகவும் பொருளாதார, தார்மீக ரீதியிலும் ஆதரவளிப்பது முக்கிய அம்சமாகும்.

இவ்வகையில் “அம்பலத்தாடிகள்” மன்றத்தினரின் “கந்தன் கருணை” நாடகம் ஆற்றிய பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். கலை, இலக்கியப் பிரச்சாரத் துறையில் எமது இயக்கத்தின் முன்னோட்டத்துக்கு அந்நாடகம் பெரிதும் உதவியது.

இந்த “அம்பலத்தாடிகள்” இன்றைய சமுதாய மாற்றத்துக்கான பொதுப் பிரச்சினைகளை மையமாக வைத்து, இன்னும் பல உயிர்ப் படைப்புக்களை உருவாக்க வேண்டுமென தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கத்தின் சார்பிலும், என் சார்பிலும் வாழ்த்துகின்றேன்.

அன்பன்

எஸ். ரீ. என். நாகரத்தினம்

30A, ஸ்ரான்லி வீதி

யாழ்ப்பாணம்.

**நாடகத்திற்கு ஓர் அறிமுகம்
கலாநிதி க. கைலாசபதி**

கடந்த இரு தஸாப்தங்களுக்கு மேலாகத் தமிழ் நாடகங்களைப் பற்றிப் பலவிதமான சர்ச்சைகளும், வாதப் பிரதிவாதங்களும் நடைபெற்று வந்துள்ளன. தமிழ் நாடகக்

கலையின் இன்றைய நிலை, அதன் குறைபாடுகளுக்கான காரணங்கள், அதன் எதிர்காலம் இவை குறித்து இரங்கி ஏங்கும் எத்தனையோ குரல்கள் ஒலித்துள்ளன. இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒருண்மை பொதுவாக அனைவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதைக் காணலாம். அதாவது தமிழ் நாடகங்கள் நாம் திருப்தியடையும் அளவுக்கு வளர்ச்சியடையவில்லை என்பதாம். குறிப்பாகத் தற்காலத் தமிழிலக்கியப் பரப்பிலே கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என்பன வளர்ந்திருக்கும் மட்டத்திற்கு நாடகம் விருத்தியடையவில்லை என்பது அப்பட்டமான உண்மை ஆகும். இந்த நிதர்சன உண்மையை ஏற்றுக்கொண்டதும், இக்குறையை எவ்வாறு நிவிர்த்திக்கலாம் என்னும் நியாயமான கேள்வி எழுகின்றது. இதற்கு ஏகமனதான விடை இருக்கும் என எதிர்பார்க்க இயலாது. எழுத்தாளர்களினதும், திறனாய்வாளர்களினதும் கலைக்கொள்கை, சமுதாய நிலைப்பாடு, உலக நோக்கு முதலியவற்றுக்கியைய இவ்வினாவுக்குரிய விடையும் வேறுபடும்.

“கந்தன் கருணை” என்னும் இந்நாடகப் பிரதியைப் படித்த பொழுது நமது நாடகக் கலைக்குப் புதுநோக்கும் போதிய வலுவும் அளிக்கக்கூடிய ஒரு நெறி இதில் உள்ளடங்கி இருப்பதைக் கண்டேன். இந்நெறியை மேலும் பலர் கைக்கொண்டு இத்தகைய நாடகங்களை எழுதித் தயாரிப்பார்களாயின் இத்துறையில் எம்மை எதிர்நோக்கும் “பற்றாக்குறை” பெருமளவிற்கு நீங்கும் என்றே எண்ணுகிறேன். இக்கூற்றுக்கு இரண்டொரு விளக்கங்கள் அவசியமாயுள்ளன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியளவிலிருந்து எமது வாழ்க்கையிலும் கலை இலக்கியத்திலும் பண்பாட்டிலும் ஏற்பட்ட அந்நியத் தாக்கத்தின் விளைவுகளில் ஒன்றாக “டிராமா” எனப்படும் மேனாட்டு நாடகவகை சிறப்பிடம் பெற்று வந்துள்ளது. காலனித்துவ அமைப்பிலே ஆங்கிலக் கல்வியும் அதையொட்டிய மதிப்பீடுகளும், செல்வாக்கும் நாட்டில் மேலோங்கிய பொழுது அவற்றின் நிழலில் வளர்ந்த புதுமுறை ‘டிராமா’வும் போற்றப்பட்டதில் வியப்பெதுவுமில்லை. இப் புதுமுறை ‘நாடகம்’ பன்னெடுங்காலமாக இருந்து வந்த மரபுவழி நாடகத்திலிருந்து சிற்சில அம்சங்களில் வேறுபட்டது.

மரபுவழிக் கூத்தில் ஆடலும் பாடலும், ஓரளவிற்கு மிகை நடிப்பும் இவற்றுக்கு நிறைய வாய்ப்பளிக்கும் புராண இதிகாசக் கதைக் கூறுகளும் பிரதான அம்சங்களாய் விளங்கின. புதுமுறை நாடகத்தில், ஆடல் பாடல் என்பவற்றிற்குப் பதிலாக இயல்பான உரையாடல் இடம்பெற்றது. பொருளைப் பொறுத்தவரையில் கட்டுப்பாடான வரையறைகள் இல்லாவிடினும், பெரும்பாலும் சமகாலச் சமுதாய வாழ்க்கையின் அம்சங்கள் சிறப்பிடம் பெற்றன. சுருங்கக்கூறின், டிராமாவில் குறிப்பாக (நகர) வாழ்க்கையிற் காணக்கூடிய நடையுடை பாவனை, பேச்சு முதலியவற்றை ஏறத்தாழ அவை உள்ளவாறே கதை நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக நடித்தல் நவீன நாடகத்தின் தலையாய பண்பாய்க் கருதப்பட்டது. இதனையே இயற்கை நவீர்சி என்றும் வற்புறுத்தினர்.

இத்தகைய நாடக வகையே ஏற்புடை மாதிரியாயும் உயர்வு நயமுடையதாயும் கருதப்பட்டமையால், நாளடைவில் எமது நாடகம் கட்டிற்றுக்கமான வரையறையைப் பெறுவதாயிற்று. அதாவது நாடகம் என்ற சொல்லின் பொருள் வரம்பு

சுருங்குவதாயிற்று. நவீன மேடையமைப்பு, ஒலி, ஒளியமைப்பு, ஒப்பனை என்பனவற்றின் பெயரில் அணிமணியாடைத் தொகுதிகளும், வியப்பையுண்டாக்குவதையே நோக்கமாய்க் கொண்ட வெற்றலங்காரங்களும் முதன்மை பெற்றன. மேடைக் காட்சியமைவு (செற்ஸ்) நாடக மாந்தரை விட முக்கியமாய்க் கருதப்படலாயிற்று. நாடகத்தின் உயிர்நிலையான நிகழ்ச்சிப் புணர்ப்போ, முரணோ, ஆன்ம அனுபவமோ சிறப்பிழந்தன. ஏல விற்பனையிலே ஒருவரை மிஞ்சி மற்றொருவர் விலையைக் குறிப்பது போன்று, ஒரு தயாரிப்பாளரை விஞ்சி மற்றொருவர், “தத்ருபமான” காட்சியமைவுகளை மேடையிற் காட்டும் நிலை தோன்றியுள்ளது. இவை யாவற்றின் விளைவாலும், நாடகச் சுவைஞர்கள் அதாவது இரசிகர்கள் கேவலம் வெறும் பார்வையாளராகவே அமர்ந்து காட்சிகளைக் கண்டுவிட்டுப் போகின்றனர்.

இத்தகைய ஓர் அவலநிலைக்கு எதிர்விளைவாகவே சமீப காலங்களில் அமெரிக்கா, ஐரோப்பா முதலிய மேலைப் புலங்களில் சம்பிரதாயமான “டிராமா” வகையை நிராகரித்து விட்டு, மக்களோடு நேரடியான தொடர்புகொள்ளக் கூடிய வெள,வேறு நாடக முறைகளைக் கலைஞர்கள் கையாளத் தொடங்கியுள்ளனர். கீழைத்தேய மரபுவழிக் கூத்து முறைகளைக் கூட அவர்கள் ஆங்காங்கே தழுவிக்கொண்டுள்ளனர்.

“டிராமா” என்ற இயற்பண்பு வாய்ந்த நாடக வகை ஒரு வாய்ப்பாடாக அமைந்துவிட்டதெனப் பலர் இப்பொழுது எண்ணுகின்றனர். உலகின் சில பகுதிகளிற் காணப்படும் இப்போக்கிற்கு இயையவே ஈழத்திலும் நாடகத் துறையில் மாற்றத்தின் அறிகுறிகள் தென்படுகின்றன. சிறப்பாகச் சிங்களக் கலைஞரும் ஓரளவிற்குத் தமிழ்க் கலைஞரும் அண்மைக் காலத்தில், கூத்து வடிவத்தை நாடுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். நொண்டி நாடகத்திலிருந்து பள்ளு நாடகம் வரை, வில்லுப் பாட்டிலிருந்து கதாகாலட்சேபம் வரை, தெருக்கூத்திலிருந்து பொம்மலாட்டம் வரை, மக்கள் மத்தியில் வழங்கி வந்துள்ள கலை வடிவங்களும் கரகம் முதல் காவடி ஈறான சடங்கு வழிபாட்டு முறைகளும் நமது நாடக மரபுக்கு உரியனவே. இவையெல்லாம் வெள,வேறு அளவிலும் வகையிலும் கருத்தை உணர்த்தவும் கதையைக் கூறவும் பயன்பட்டனவேயாகும். ‘டிராமா’ முறை செல்வாக்குப் பெற்றபின் இவை தீண்டத்தகாதனவாய்ப் புறக்கணிக்கப் பட்டன. இதனால் எமது மக்களின் அனுபவ மரபிலும் வளத்திலும் பெரும்பகுதி பயன்படாமற் போனது. வர்க்க சமுதாயத்திலே கீழ்மட்டத்து மக்கள் அடக்கி ஒடுக்கப்படுவதைப் போலவே, அவர்தம் அருஞ்செல்வங்களாய ஆடலும் பாடலும் அனாதரிக்கப்பட்டன.

மரபுவழிவரும் இக் கூத்து முறையைப் பேணுவதோ அப்படியே இயங்க வைப்பதோ நாடக வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்று நான் கூறவில்லை. ஆனால், நாடகம் என்ற வரம்புக்கு அப்பால் அது இது காலவரை நிறுத்தப்பட்டமையால் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் காலத்திற்கேற்ற மாற்றம் பெறும் வாய்ப்பினை இழந்தது என்பதே நாம் இவ்விடத்தில் மனங்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும்.

‘டிராமா’ என்றதுமே, ஒரு குறிப்பிட்ட விதமான நாடகப் பிரதி, வசதிகள் பல

வாய்க்கப்பெற்ற மண்டபம், ஒலி-ஒளிக் கருவிகள், மேடையமைப்புத் தளபாடங்கள் முதலியன இன்றியமையாதவை என்று நாம் நம்புமளவுக்கு, நாடகம் பற்றிய மனப்பதிவு எமக்கிருக்கிறது. இத்தகைய ஒரு நாடகம் அரங்கேற்றுவதற்குப் பணம் கணிசமான தொகை தேவைப்படுகிறது. பொதுமக்கள் பலரின் சக்திக்கு அப்பாற்பட்ட தொன்றாகி விடுகிறது. இதனாலேயே யப்பான், இந்தோனீஷியா, வங்காளம் முதலிய நாடுகளில் மரத்தினடியிலும், தெருச் சந்தியிலும், கடற்கரையிலும் நின்று நடிகர்கள் தாமே உடன் எடுத்துச் செல்லக் கூடிய சிறிய அளவினதான தளபாடங்களுடன் நாடகம் ஆடும் குழுக்கள் தோன்றின. இவற்றை “வாழும் நாடகக் குழுக்கள்” என்றும் “நடமாடும்; நாடகக்காரர்” என்றும் அழைக்கின்றனர். இப்புதிய போக்கின் விளைவாக நாடகக் குழுக்கள் பல்கிப் பெருகின் மொத்தத்தில் நாடகக் கலை துடிப்பும் செழிப்பும் பெற்றது. பலரது உள்ளார்ந்த-உள்ளடங்கிக் கிடந்த கலையாற்றல் வெளிப்பட்டது.

மேலே விவரித்த பின்னணியிலேயே கந்தன் கருணை நாடகத்தை நான் நோக்குகிறேன். திரிலோக சஞ்சாரியான நாரதரும், கலியுகவரதனான கந்தனும் அவன் காதற்குரியாரும் மேலேழுந்தவாரியாகப் பார்க்குமிடத்துப் பழைய புராணக் கதாபாத்திரங்களேயாவர். எனினும் அவர்கள் ஆய்ந்து பங்கு பற்றும் சம்பவங்களோ நாம் கண்முன் காண்பவை. மக்களுக்கு நன்கு தெரிந்த கதைக் கருவை முற்றிலும் புதிய தேவைக்காகப் பயன்படுத்தியிருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

இன்னொரு விதத்திலும் இந்நாடக முயற்சி விதந்துரைக்க வேண்டியது. நவீன இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதியான (கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற) ஆக்கங்கள் தனி நபர்களினால் சிருஷ்டிக்கப்படுவன. தனிநபர்கள் படித்துச் சுவைப்பதற்காகப் படைக்கப்படுவன: அவ்வாறு தனிமையில் படித்து இன்புறுவதற்காகப் படைக்கப்படும் இலக்கியங்களும், நூற்றுக் கணக்கானோர் ஒருங்கிருந்து பார்த்துச் சுவைக்கும் நாடகத்திற்கும் சில பல வேறுபாடுகள் உள்ளன. ரசனையில் உள்ள வித்தியாசம் ஒருபுறமிருக்க, கலையாக்கத்திலும் முக்கியமான வேறுபாடுகள் உள். நாடகம் கூட்டு முயற்சியின் வெளிப்பாடு ஆகும். கூட்டு முயற்சியிற் பிறந்து, கூட்டமாக மக்கள் இருந்து அனுபவிக்கும் கலை வடிவத்துக்குச் சமுதாய முக்கியத்துவம் நிரம்பவுண்டு. இந்நாடகமும், எழுத்தாளர் என்.கே.ரகுநாதன், கலைஞர்கள் (அம்பலத்தாடிகள்) சேர்ந்து உருவாக்கியதொன்று, தனிமனிதவாதம் அழிந்து சமூகப் பிரக்ஞை நாடகத்தின் தோற்றத்திலேயே முக்கியமாயிருக்கிறது. இயக்கத்தின் சாயலைப் பெற்றுவிடுகிறது. ‘பெயர் பெற்ற’ நாடகாசிரியர்களுக்காகக் காத்திராமல் தொடர்பும் ஆர்வமும் உடைய சிலரது முயற்சியால் நாடகம் சிறப்பாக மேடையேற்றப் படலாம் என்பதற்கு இந்நாடக முயற்சி தக்க எடுத்துக்காட்டாகும்.

கடந்த பத்தாண்டு காலத்திற்குள் ‘டிராமாவின்’ அதீத செல்வாக்கை எதிர்த்து, மரபுவழிக் கலை வடிவங்களை ஏற்றவாறு பயன்படுத்தித் தேசியப் பண்பு பொருந்திய நாடகங்களை உருவாக்குதல் வேண்டுமென்ற வேணவா சிலரிடத்துக் காணப்பட்டது. சில முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருப்பதை இங்கு குறிப்பிடுதல் பொருத்தமாகும்.

இருவகையாக இப்பரிசீலனை முயற்சிகள் வெளிப்பட்டு உள்ளன. முதலாவது, யாழ்ப்பாணத்திலும் மட்டக்களப்பிலும் வழங்கிவரும் நாட்டுக் கூத்துப் பாணியில்,

சமகாலப் பிரச்சினைகள் சிலவற்றைக் கதைவடிவிலே மேடையேற்றுதல் ஆகும். இப்போக்கிற்குச் சிறந்த உதாரணமாக, சி.மெனகுரு தயாரித்தளித்த சங்காரம் என்னும் நவீன வடமோடிக் கூத்தைக் குறிப்பிடலாம். ;ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுச்சியைக் காவியப் பண்புடன் காட்டுவதாய் இந்நாடகம் அமைந்ததும் இரண்டாவது, 'இயல்பான' உரையாடலுக்குப் பதிலாக, கவிதையில் பாத்திரங்கள் கதைக்கும் கவிதை நாடகங்களைக் குறிப்பிடலாம். இவையும் 'டிராமா'க்களுக்கு மறுதலையாகத் தோன்றியனவே. இ.முருகையன் எழுதி, நா.சுந்தரலிங்கம் தயாரித்தளித்த கடுழியம் என்னும் குறியீட்டு நாடகத்தை இப்போக்கிற்குச் சிறந்த உதாரணமாய்க் காட்டலாம். இதுவும் ஒடுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தின் எழுச்சியைச் சித்திரிப்பதாகும்.

இவற்றை நோக்கும் பொழுது முக்கியமான ஒருண்மை புலப்படுகின்றது. அடிப்படையான-சமதாய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயங்களை கலைஞர்கள் எடுத்தாள முனையும்போதே வடிவத்திலும் பாரதூரமான மாற்றங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. சங்காரம், கடுழியம் ஆகியவற்றில் பொதுப்படையாகவும் கருத்து ரீதியாகவும் அலசப்பட்ட பிரச்சினை கந்தன் கருணை என்னும் இந்நாடகத்தில் மிகவும் துல்லியமாகவும், கூர்மையாகவும், அழுத்தமாகவும் சித்திரிக்கப் படுகிறது. குறியீடுகளில் புகலிடம் தேடாமல், நேரடியாகவே பிரச்சினையை முன்வைத்து நிவாரண மார்க்கம் தேடும் இலக்கிய நோக்கையும் இதிற காணலாம்.

ஆக, எளிமை, கூர்மை, பயன்பாடு, மக்கட்சார்பு, கூட்டு முயற்சி, தேசியப் பண்பு முதலாய நல்லம்சங்கள் நன்கு பொருந்திய நாடகமாகக் கந்தன் கருணை விளங்குகிறது. தன்னளவில் நிறைவு தருவதாயும், பிறருக்கு முன்மாதிரியாயும் இது அமையும் என நம்புகிறேன்.

**கதையின் கதை
என்.கே.ரகுநாதன்**

யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவும், நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தின் மிச்ச சொச்சமான சாதி முறையையும் தீண்டாமைக் கொடுமையையும் எதிர்த்த கிளர்ச்சிகள் பன்னெடுங்கால வரலாற்றையுடையன. காலத்துக்குக் காலம், கிராமங்கள் தோறும் நடைபெற்று வந்த, சிறிதும் பெரிதுமான சாதியடக்கு முறையிலான அக்கிராமங்கள், தனிப்பட்ட முறையிலோ அன்றிக் கிராமம் தழுவிய முறையிலோ எதிர்க்கப்பட்டு வந்துள்ளன. பொது ஸ்தாபனங்களில் உரிமை கோரும் அடிப்படையில் 1947-ம் ஆண்டு வில்லுன்றி மயானத்தில் நடைபெற்ற துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவத்துடன், சாதியடக்குமுறைக் கெதிரான கிளர்ச்சிகள் ஒரு பொதுமையான உருவம் பெற்றதைக் குறிப்பிடலாம். அதன் பின்பு, அண்மைக் காலங்களில், சங்கானை, கரவெட்டி, அச்சவேலி, கொடிகாமம் போன்ற இடங்களில் முன்பு நடைபெற்றதைவிட உருவத்திலும், குணாம்சத்திலும், கனத்திலும் முற்றிலும் வித்தியாசமான முறையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சாதி வெறியர்களையும் பிற்போக்குவாதிகளையும் எதிர்த்து

உக்கிரமான போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். இழப்புகளும், தியாகங்களும் தவிர்க்க முடியாதவையாயிற்று. வெற்றிகளும், போராட்ட அனுபவங்களும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மேலும் முன்னெடுத்துச் சென்றன.

இதனையடுத்து, ஆலயப் பிரவேசத்தை மூர்க்கத்தனமாக எதிர்த்து, சாதிவெறியர்களும், பிற்போக்குவாதிகளும் ஆலயங்களில் வியூகம் அமைத்து நின்றபோது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள், இந்த எதிர்ப் புரட்சியாளர்களை முறியடிக்க அணி திரள வேண்டியது தவிர்க்க முடியாத சரி;த்திரக் கடமையாயிற்று. முன்னெப்பொழுதுமில்லாத அளவுக்கு நாடு முழுதும் பொங்கெரி பரந்தது போன்ற உத்வேகம் தலைதூக்கியது. பன்றித்தலைச்சி, மாவிட்டபுரம், செல்வச்சந்நிதி போன்ற இடங்களில் நடந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டம், வட இலங்கையைக் கிடுகிடுக்க வைத்தது எனலாம். பிற்போக்குவாதி, தனது வர்க்க சுபாவத்தின்படி உடனடியாக அடி பணியாவிட்டாலும், 'மீசையில் மண் ஒட்டாத' இ கதையாக, அடுத்த ஆண்டுகளில் அவன். 'சமாதானமாக' ஆலயக் கதவுகளைச் சகல மக்களின் வழிபாட்டுக்கும் திறந்துவிட்டமை, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்குக் கிடைத்த பெரும் வெற்றியாகும்.

இந்தப் போராட்ட காலத்திலெல்லாம், நடுநிலைமை வகிப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்ட ஒரு பகுதியினர் 'தர்மோபதேசம்' செய்ததை நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. 'கோயிலுக்குள் சென்று வணங்கினால்தான் ஆண்டவன் அருள்புரிவானா? அவன், அங்கும், இங்கும், எங்கும் இருக்கின்றானே!' என்று தத்துவம் பேசினார்கள் இவர்கள். இது, பச்சையாக, பிற்போக்குவாதிகளுக்கு உதவும் வாதம் என்பதில் சந்தேகமென்ன? இவர்கள், பிற்போக்குவாதிகளுக்குச் சாதகமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளியதைப்போல, தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் மத்தியிலுள்ள, 'கனவான்கள்' சிலரும் "ஆண்டவன் எங்களை உள்ளே வரச் சொல்லிக் கேட்கிறானா? வெளியே நின்று வணங்கி நாம் ஆசார சீலராகவில்லையோ?" என்று பித்தலாட்டம் செய்தனர். இந்த இருசாராரின் பசப்பு வார்த்தை களிலும் மயங்காது, ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் சரியான போராட்டப் பாதையில் முன் சென்றனர்.

உண்மையில், இந்த ஆலயங்களில் நடைபெற்றதென்ன? "ஆசார சீலராய் எவரும் உள்ளே சென்று வணங்கத் தடையில்லை" என்று பிற்போக்குவாதிகள் மாயமாலம் செய்தார்கள். ஆனால் ஆலயங்களில் ஆசார சீலம் நிலை தடுமாறிற்று. கோயில்களுக்குள் பயங்கரமான ஆயுதங்களும், சண்டியர்களும், சாராயம் போன்ற குடிவகைகளும் நிறைத்து வைக்கப்பட்டமை நாடறிந்த கதை. பிற்போக்குவாதிகள், இவற்றை நிறைத்து வைப்பதற்காகக் கர்ப்பக் கிரகத்திலிருந்த தெய்வத்தை நிர்த்தாட்சணியமாக வெளியே, புழுதியில் வீசியெறிந்தார்கள். அப்படி வெளியே, புழுதியில் வீசியெறியப்பட்ட தெய்வத்தை எடுத்து, புழுதி துடைத்து உள்ளே பிரதிஷ்டை செய்ய ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் முயற்சியெடுத்தார்கள் என்று யாரும் பசப்பு முன்வரவில்லை. கோயில்கள், சாதியடக்கு முறையின் நிலைக்களனாகப் பாவிக்கப்படும் அநாகரிகமான ஏகபோகத்தை உடைத்து சகல மக்களுக்கும் அங்கு வணங்கும் உரிமையை நிலைநாட்டவே அவர்கள் ஒன்று திரண்டனர் என்பதே உண்மையாகும்.

* * *

“எல்லாம் வல்ல ஆண்டவன், அடியார்க்கெல்லாம் அருள்பாலிக்கும் ஆண்டவன், ஆண்டாண்டு காலமாய் இந்த மக்கள் அல்லறப்படுவதை அறியாதிருக்கிறானா? சாதியமைப்பைக் கட்டிக் காக்கும் நிலைக்களனாக, ஆண்டவா, நீ குடிகொண்டிருக்கும் கோயிலையே பாவிக்கிறார்களே பாவிகள். இதை நீ சகித்துக் கொண்டிருக்கிறாயா? துஷ்டர்களை நிக்கிரகம் செய்து சிஷ்டர்களாகிய எம்மைப் பரிபாலிக்க மாட்டாயா? எம் குறை தீராதா? நாம் ரஃபக்கப்படமாட்டோமா?” என்றெல்லாம் ஆலய வாயில்களில், ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் குரல் ஒலித்தது. “கந்தா, கடம்பா, கார்த்திகேயா, முருகா, ஷண்முகா! நீ உண்மையிலேயே எம்மத்தியில் தோன்றி இந்த அக்கிரமத்துக்கு ஒரு முடிவு காணமாட்டாயா?” என்று அவர்கள் பிரலாபித்தார்கள். உண்மையே கந்தன் உருவில் வந்து, தங்கள் குறை தீர்க்க மாட்டாதா? என்று ஏங்கினார்கள். அக்கிரமத்தைப் பூண்டோடு அறுக்க, “கந்தா, உன் கைவேலைத் தா” என்று இரந்து வேண்டினார்கள். எழுத்தாளன் நெஞ்சில் கருணை சுரந்தது; கந்தன் கருணை பிறந்தது. இதுவே கதையின் கதையாகும்.

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இந்த ஆலயப் பிரவேசப் போராட்டத்துக்குத் தலைமை தாங்கி, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை மட்டுமன்றி-இந்த மக்களின் நியாயமான போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக, நாடு முழுவதுமுள்ள நல்லவர்களையும், முற் போக்காளர்களையும் தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் ஒரே அணியில் திரட்டியது. ஆலயப்பிரவேச இயக்க உச்சக்கட்ட காலமான, 1969-ம் ஆண்டில், பரபரப்பான சூழ்நிலையில், தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன இயக்கம் தனது இரண்டாவது மாநாட்டைக் கூட்டியது. இம் மாநாட்டையொட்டி வெளியிடப்பட்ட சிறப்பு மலரில் பிரசுரிப்பதற்காக, கந்தன் கருணை என்ற தலைப்பில், நான் ஓரங்க நாடகமொன்றை எழுதினேன். மாநாடு நெருங்கிய சமயம், சிறப்பு மலரை விரைவில் அச்சிட்டு முடிக்க வேண்டியிருந்ததால், அம்மலரில் கந்தன் கருணையைப் பிரசுரிக்க முடியாமல் போயிற்று. சில மாதங்களின் பின், நெல்லியடி அம்பலத்தாடிகள், மேடையேற்றுவதற்கு ஒரு நாடகம் எழுதித் தரும்படி கேட்டனர். நான் கந்தன் கருணையைத் தூக்கிக் கொடுத்தேன். ஓரங்க நாடகமான கந்தன் கருணை, காத்தவராயன் கூத்து ரூபத்தில் மாற்றப்பட்டு, யாழ்ப்பாணத்தின் பல பகுதிகளிலும், கொழும்பு-சரஸ்வதி மண்டபத்திலும் மேடையேற்றப்பட்டது. காத்தவராயன் கூத்துக்கு அடுத்தபடியாக, அதே கூத்து வடிவத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நாடகம்; கந்தன் கருணையாகும்.

தேவையே ஒரு பொருளின் தரத்தை நிர்ணயிக்கிறது. ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தில் பிறந்து, அம்மக்களின் போராட்டத்துக்கு ஓர் ஆதர்ஸமாக, ஆயுதமாக மிளிரும் கந்தன் கருணை பல இடங்களில் மேடையேறிப் பெருமை பெற்றுள்ளது. இந்த நாடகத்தின் மூலக்கதையை எழுதியவன் என்ற வகையில் அது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது.

* * *

எதிரி மூர்க்கத்தனமாகத் தாக்க வருகின்றான். அவனை எதிர்த்துத் தாக்கி முறியடிக்க வேண்டும். வேலியில் கிடக்கும் பட்ட தடியோ, வீட்டு அடுக்களையில்

கிடக்கும் ஒரு பாறாங்கத்தியோ அல்லது கொல்லன் பட்டடையில் உள்ள ஒரு கட்டாரியோ ஏதோ ஓர் ஆயுதம் வேண்டிக் கிடக்கிறது. அவசரத்தில், மிக அருகில் கையில் பட்டது வேலியில் கிடந்த பட்ட தடிதான். பிடுங்கி, உருவி, எதிரியின் மண்டையைப் பிளந்து அவன் கொட்டத்தை அடக்க முடிந்தது. கொல்லன் பட்டடைக்கு ஓடிப்போய் “அழகாய், கூராய், ஒரு வேல் வடித்துத் தா” என்று கேட்கலாம்; வாங்கலாம்; எதிரியையும் சாய்க்கலாம். ஆனால் அவனைச் சற்றும் முன்னேற விடாமல் அவன் மூர்க்கத்தை, அது எழுந்த அந்தக் கணத்திலேயே மட்டம் தட்டி அடிபணிய வைக்க உதவிய பட்ட தடிக்குள்ள ஆயுதப் பெருமை, வேலுக்குள்ள பெருமைக்குச் சற்றும் குறைந்ததன்று. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் பட்ட தடிதான் ஆயுதம்.

கந்தன் கருணை நாடகம் இப்போது கூட்டு முயற்சி. எனினும் அதற்குரிய ஆயுத மதிப்பு எத்தகையது என்பதில் சந்தேகமில்லை. வெறும் கலைவாதம் பண்ணும் எழுத்தாளர்கள் சாகாத சிரஞ்சீவி இலக்கியங்கள் படைப்பதற்காகவே, பேனா முனையில் தவஞ் செய்கின்றார்கள். எங்களுக்கு அத்தகைய சிரஞ்சீவி இலக்கியங்கள் வேண்டாம். சீறி வரும் விஷப்பாம்பை அடித்துக்கொல்ல, சிறிய தடியோ, பெரிய தடியோ உடனடியாக வேண்டும். அந்த நேரத்தில் அந்தக் கம்புதான் எதிரியை வீழ்த்திய ஆயுதம். அது சிரஞ்சீவியாயிருக்கும்! அதற்காக, பாம்பை எப்பொழுதும் தடியால்தான் அடித்துக் கொல்ல வேண்டுமென்று அர்த்தமுமல்ல. கலை, இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரை, அந்த ஆயுதம் எப்பொழுதும் பலமுள்ளதாயும், உடனடியான பயன்பாட்டுக்கு உரியதாயும் அமைய வேண்டும். அந்த வகையில், கந்தன் கருணை ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் கைவேலாகி அவர்களின் விடுதலைப் போராட்டத்திற்குத் தன் பங்கைச் செலுத்துகின்றது என்பதில் ஐயத்துக்கிடமேயில்லை!

கந்தன் கருணை

நாடகத்தில் நடமாடுவோர்

முருகன்

நாரதர்

தெய்வயானை

பக்தர்

சூரனார்

அடியார்கள் 6

சண்டியர் 2

காவலர் 2

அவை அடக்கம்

ஏட்டின் எழுத்தறியோம்
எழுத்தாணி எடுத்தறியோம்

பாட்டைப் படித்தறியோம்
பாடும் வகை நாமறியோம்

வித்துவக் கவிஞரல்ல
வித்தைகள் கற்றோரல்ல

கந்தன் கருணைப்பாட்டு
காத்தான் கூத்துமெட்டு

அம்பலத்தாடிகள் நாம்
அம்பலத் தாடவந்தோம்

தப்புத் தவறிருந்தால்
செப்பனிட எடுத்துரைப்பீர்

காட்சி ஒன்று

(திரை விலகுகிறது - நீலவானம் - நாரதர் நிழல் பெரிதாக நீலவானத்தில்
தெரிகிறது - நிழல் உருவில் நாரதர்.)

நாரதர்: நாராயண... நாராயண...

பிரம்ம தேவன் பேரன் நான்
புராண கால முனிவன் நான்
நாராயணன் பக்தன் நான்
நாரதர் எந்தன் நாமம் தான்

உலகத்தில் உள்ள தீமைகள் தான்
பலரறியக் கூறுவேன் நான்
கலகத்தால் நன்மை செய்பவன் தான்
உலகத்திற்கே நல்லவன் நான்

(நிழலை நோக்கி நாரதர் மெதுவாக வருகிறார் - வானில் நிழல் சிறுத்துக்கொண்டே
வருகிறது.)

நாராயண... நாராயண...

ஏழிசையும் யாழில் மீட்டி
நாவில் பாட்டும் முழங்கவே

தாளக்கட்டை தாளம் இட்டே
நாரதமாமுனி தோற்றினார்

(நீலவானத்திற்கு அருகில் நாரதர் தோற்றுகிறார் - முன் நோக்கி அலங்கார
நடையுடன் மெதுவாக வருகிறார்.)

நாராயண... நாராயண...

வணக்கம் வணக்கம் தந்தே
நாரத மாமுனி நான் - இங்கே
வந்தேன் சபைதனிலே
நாரத மாமுனி நான்

ஈரேழுலகம் சென்றேன்
நாரத மாமுனி நான் - அங்கே
ஈழநாடும் கண்டு வந்தேன்
நாரத மாமுனி நான்

ஈழநாட்டின் வடக்கினிலே
நாரத மாமுனி நான் - அங்கே
யாழ்ப்பாணம் பார்த்து வந்தேன்
நாரத மாமுனி நான்

யாழ்ப்பாணச் சீர்கேட்டை
நாரத மாமுனி நான் - இங்கே
யாரிடத்தில் போய் உரைப்பேன்
நாரத மாமுனி நான்

நாராயண... நாராயண...

அந்த யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு இனிமேலும் சீர்கெட்டுப் போக வேண்டுமா? அங்கு
நடக்கும் அநியாயங்களுக்கு ஒரு முடிவு காண வேண்டாமா? இதைப் பொறுத்துக்
கொண்டிருப்பதா? கூடாது! கூடவே கூடாது!!... கலகத்தில்தான் நியாயம் பிறக்கும்.
அதுவும் இந்த நாரதன் கலகம் என்றும் நன்மையிலேயே முடியும். உம்...
(சிந்தனையுடன்) அந்த அநியாயங்களை, அங்கு நடக்கும் அக்கிரமங்களை,
யாரிடத்தில் சென்று முறையிடுவேன்? இதற்குத் தகுந்தவர் யார்?... சண்முகா!...
முருகா!... கந்தா!... உன்னையன்றி வேறு யார் உளர்? அன்று தேவர் துயர் தீர்க்கச்
சூரனை வதைத்த பெரும்! இன்று இப்பாரில் உள்ளோர் துயர் தீர்க்க உன் சக்தி
வேல் எடுத்து வருவாய்ப்பா.

(நாரதர் முன்னோக்கி வருகிறார்-திரை மூடுகிறது-திரைக்கு முன் வந்து)

இதோ! இப்பொழுதே செல்கிறேன். என் வேலனிடம் செல்கிறேன்...

நாராயண... நாராயண...

வேலனைத் தேடி யல்லோ
வேதியன் நான் - இப்போ
வேகமாய்ப் போகின்றேனே
வேதியன் நான்

குமரனைத் தேடியல்லோ
கோள் முனி நான் - அவன்
குன்று நோக்கிப் போகின்றேனே
கோள் முனி நான்

சண்முகனைத் தேடி யல்லோ
சன்னியாசி நான் - இந்தச்
சங்கதியைச் சொல்லப் போறேன்
சன்னியாசி நான்

(நாரதர் அலங்கார நடையுடன் வெளியேறுகிறார். திரை விலக இரண்டாம் காட்சி ஆரம்பம்).

காட்சி இரண்டு

(நீலவானம்-புகைமண்டலம்-நட்சத்திரங்கள் மின்னுகின்றன- ஒரு பக்கம் குன்று- அக்குன்றின் பின்புறமிருந்து ஒளிக்கதிர்கள் வீசுகின்றன- குன்றின் மேல் தெய்வயானை சகிதம் அருள்புரியும் பாவனையில் முருகன் நிற்கிறார்-மணி ஓசை ஒங்காரம் செய்கிறது-உறுமி, தப்பு, தப்பட்டை முதலியன ஒலிக்கின்றன. உடுக்கு வேகமாக ஒலிக்கின்றது)

(நாரதர் அலங்கார நடையுடன் வருகிறார்)

நாரதர்: வேலனைத் தேடியல்லோ
வேதியன் நான் - இங்கே
வேகமாய் வந்து நின்றேன்
வேதியன் நான்

(முருகனுக்கு அருகில் சென்று)

கந்தா! கடம்பா! கார்த்திகேயா! குகா! குமரா! குறத்தி மணாளா!சண்முகா! சரவணா!
சுப்ரமணியா!...

முருகன் : வருக, வருக, நாரதரே! உமது வரவு நல்வரவாகுக. இன்று என்ன
கொண்டுவந்தீர்? மாங்கனியா? அல்லது இன்னும் ஒரு கன்னியா, கலகம்
இல்லாவிட்டால் காலடியும் எடுத்து வைக்கமாட்டீரே?

நாரதர் : நாராயண.. முருகா! அடியேன் கலகம் செய்ய மட்டும்தான் வரவேண்டுமா?

தங்கள் அருள் பெற வரக்கூடாதா? தேவர் குறைதீர்த்த தேவா! (வணங்கி)
வணங்குகிறேன். என்னை இரட்சித்தருள் வேண்டும்.

முருகன் : (அருள் புரிதல்)

நாரதர் : (தெய்வயானையைப் பணிந்து) தேவர் குல தேவி! தேவேந்திரன்
திருமகளே! பாலித்தருள் செய்க.

தெய்வயானை :
(அருள் புரிதல்)

நாரதர் : (பார்க்காது பாசாங்கு செய்தபடி) வேடர் குலக் கொழுந்தே! வள்ளி
அம்மையே! (நிமிர்ந்து பார்த்து திடுக்குற்றதுபோற் காட்டி) முருகா! எங்கே வள்ளி
அம்மையைக் காணவில்லையே! தங்கள் காதல் நாயகி வள்ளி அம்மை எங்கே?

முருகன் : நன்று... நாரதரே... நன்று (சிரித்து) உமது நாடகத்தை நன்றாகத்தான்
ஆரம்பித்துள்ளீர். தொடர்ந்து நடாத்தும். என் காதல் நாயகி (அழுத்தமாக)வே...டர்...
குலக்கொழுந்து எங்குற்றார் என்றுதானே கேட்கின்றீர்?

நாரதர் : ஆம் முருகா! ஆம்... வள்ளி அம்மையைத் தாங்கள்.

முருகன் : நாரதரே! என் வள்ளி அங்கே...

சீற்றம்தான் கொண்டல்லோ வள்ளிநாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
போனாவாம் சீக்கிரமாய்

நாரதர் : ஏன் கொண்டா சீற்றம் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை
எங்கு போனா சீக்கிரமாய்

முருகன் : தொழிலாளர் துயர் தீர்க்க வள்ளிநாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
எந்தன் வள்ளி நாயகி
போனாவாம் இலங்காபுரி

நாரதர் : இலங்கைக்கா? முருகா! நானும் அங்கிருந்துதானே வருகின்றேன். தங்கள்
காதல் நாயகி வள்ளி அம்மை இலங்கையின் எந்தப் பகுதிக்குச் சென்றுள்ளார்கள்?

முருகன் : நாரதரே! அங்கே இலங்கை நாட்டின் மத்தியிலே.

மலைக்கு தலை நடுவே
இலங்கை மலைநடுவே
மலையகத் தோட்டங்களாம்

தேயிலைத் தோட்டங்களாம்

நாரதர் : ஆம் முருகா! ஆம், அழகான தேயிலைத் தோட்டங்கள்.

முருகன்: அந்த அழகான,

மலையகத் தோட்டங்களில்
தேயிலைத் தோட்டங்களில்
நிலையின்றி வாடுகின்றான்
கூலியாள் மாளுகின்றான்.

நாரதரே! இலங்கையின் குறிஞ்சி நில மக்கள், இழப்பதற்குத் தம் விலங்குகளைத் தவிர வேறு ஏதும் இல்லாத பாட்டாளி மக்கள், தோட்டத் தொழிலாளர்கள். அவர்கள் தாம் படும் பாட்டைக் கதிர்காமத்தில் சென்று முறையிட்டார்கள். குறமகள் அல்லவா வள்ளி? தன் மலையக மக்களை நேரில் கண்டு அவர்கள் துயர் தீர்க்கப் புறப்பட்டுவிட்டா.

நாரதர் : நாராயண! நாராயண!! (கன்னத்தில் போட்டு) முருகா! என்னை மன்னித்தருள வேண்டும்.

முருகன் : மன்னிப்பா!

நாரதர் : ஆம், முருகா! தங்களைத் தவறாக நினைத்து விட்டேன். இது யாழ்ப்பாணம் சென்று வந்துள்ளதால் ஏற்பட்ட பழக்கதோஷம். மன்னித்தருள வேண்டும்.

தெய்வயானை :
என்ன நாரதரே! விளக்கமாகக் கூறும்.

நாரதர் : நான் சொன்னால் கோபித்துக் கொள்ள மாட்டீர்களே.

தெய்வயானை :
என்ன நாரதரே! பீடிகை பலமாக இருக்கிறது... நான் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன். பயமின்றிக் கூறும்.
நாரதர் : தேவி! தாங்கள்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்.

முருகன் : கூறும் நாரதரே! பயமின்றிக் கூறும். நீர் வந்த நோக்கம் நிறைவேற வேண்டாமா? உம்... உம்... கூறும்.

நாரதர் : முருகா... நான் நினைத்தது... நான்... தவறுதான். இருந்தாலும் கூறிவிடுகிறேன். ஒருமுறை, ஒரே ஒரு முறை என் சந்தேகத்தைக் கூறிவிடுகிறேன். முருகா... முருகா...

விவாகம் செய்தீர்கள் என்றும் பாராமலே
நீங்கள் பாராமலே - அம்மையை
விலக்கிவிட்டீர்கள் என்றே கருதிவிட்டேன்

நானும் கருதி விட்டேன்.

முருகன் : (திடுக்குற்று - தெய்வயானையைப் பார்த்து)
என்ன!... தேவி! நாரதர் என்ன கூறுகின்றார்!

தெய்வயானை :
விலக்கி ஏன் வைக்க வேண்டும் நாரதரே
ஐயா நாரதரே - வள்ளி
விட்டகுறை என்ன நாரதரே
கூறும் நாரதரே

நாரதர் : கீழ்சாதி மகள்தான் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை - என்றே
களங்கம்தான் கண்டிரோ தேவர் நீங்கள்
தாயே தேவர் நீங்கள்

தெய்வயானை :
கீழ்சாதி மகள்தான் வள்ளி அம்மை
எங்கள் வள்ளி அம்மை - என்றே
களங்கம் ஏன் கண்டிரோ நாரதரே
கூறும் நாரதரே
நாரதர் : வேடர் குலம் என்றே களங்கம் கண்டு
தாயே களங்கம் கண்டு - அம்மையை
விலக்கி விட்டீர்கள் என்றே நான் நினைத்தேன்
தாயே நான் நினைத்தேன்.

தெய்வயானை :
என்ன கூற்றுக் கூறிவிட்டீர், நாரதரே, என்ன கூற்றுக் கூறிவிட்டீர்? வேடர் குலமா?
கீழ்சாதியா!! இப்படியும் ஒரு கொடுமை உண்டா? தேவர் உலகில் இல்லாத முறை
கூறுகின்றீரே. நீர் இதை எங்கு கண்டீர்?

நாரதர் : தேவி..

பள்ளன் என்றும் பறையன்
நளவனென்றும் - சாதிகள்
பண்பின்றிப் பலவுண்டு தேவியரே

தெய்வயானை :
என்ன! பள்ளனா! அப்படி என்றால்?

நாரதர் : தாயே...

பள்ளன் என்றால் கீழ்சாதி
என்கிறாரே - அவன்
பனையேறும் தொழிலாளி தேவியரே

தெய்வயானை :

பனையேறுவதால் அவன் கீழ்சாதியா?

நாரதர் : தமிழர்கள் வகுத்த

முறையிதுவே - செய்யும்

தொழிலாலே சாதி கண்டார் தேவியரே

முருகன் : சிவ சிவ, கேட்கவே காது கூசுகிறது நாரதரே! இந்த சாதிமுறை எந்த உலகத்திற்கும் ஒவ்வாதது. காட்டுமிராண்டித்தனமானது. இதை ஒழிப்பதற்காகவே... நான்...

சாதிமுறை கூடாதென்றே - புவியில்

சாதிமுறை கூடாதென்றே - வேடர்

சாதிமகள் வள்ளியை நான் மணம் புரிந்தேன்

சாதிமுறை கூடாதென்றே

சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே - புவியியல்

சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே - இரு

சாதிகளிலும் இருந்து பெண் எடுத்தேன்

சமத்துவத்தைக் காட்டிடவே

தேவர் மகள் தெய்வானையுடன் - இந்திரன்

தேவர் மகள் தெய்வானையுடன் - வேடர்

தேவி வள்ளி நாயகியைச் சேர்த்து வைத்தேன்

தேவர் மகள் தெய்வானையுடன்

நாரதர் : (ஏளனச் சிரிப்பு) முருகா! ஒன்று இரண்டு திருமணங்களால் சாதி முறையை ஒழித்துவிட முடியுமா?

சாதிமுறை இன்னும்

மாறவில்லை - தங்கள்

சாதனையும் அதனை ஒழிக்கவில்லை

முருகன் : இன்னுமா சாதிக்கொடுமைகள் அழியவில்லை! நாரதரே! என் தேவியருக்கு அன்றைய நிலையை எடுத்துக் கூறும். தீண்டாமையின் கொடுமைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்று கூறும்.

நாரதர் : தேவி...

கீழ்சாதி என்றே அன்று

போட்டுவிட்டார் கட்டு

தோளால் சால்லை அகற்றி

வைத்தார் கமக்கட்டில்

இதுமட்டுமா... அன்று...

மேல் சட்டை போட்டிருந்தால்
மேல்சாதி பொறுக்காது
கீழ்சாதிப் பெண்கள் என்றே
கிழித்தாரே அடுக்காது

பெண்களின் மேல்சட்டைகளைக் கொக்கைச் சத்தகத்தால் கிழித்தார்களே... இது
மட்டுமா கொடுமை... தேவி...

வெளியிலே கீழ்சாதியைப்
பார்த்துவிட்டால் பாவம்
வழியிலே இழுத்து வந்தார்
காவோலை அது பாரம்

முருகன் : மேல் சாதி மக்கள் அன்றே
அடக்கி வைத்தார் கொடுமை
கீழ்சாதி மக்கள் என்போர்
இன்றுமா அவர் குடிமை

நாரதரே! இன்றுமா அந்தக் கொடுமைகள் காணப்படுகின்றன?

நாரதர் : இல்லை முருகா இல்லை, தீண்டாமைக் கொடுமைகள் சிறிது மாற்றம்
அடைந்துள்ளன. ஆனால் அவை முற்றாக மறைந்து விடவில்லை.
முருகன் : மாறுகின்றன.. முற்றாக மறையவில்லை, என்ன நாரதரே! விளக்கமாகக்
கூறும்.

நாரதர் : முருகா! பாரிலே சாதிக்கொடுமை, இந்தத் தீண்டாமை... நில உடைமைப்
பிரபுத்துவ சமுதாயத்தின் மிச்ச சொச்சமாகும். முதலாளித்துவ சமுதாயத்தின்
வளர்ச்சியில் சாதிப் பாகுபாடு மாற்றம் அடையக்கூடிய சூழ்நிலை உருவாகும்.
ஆனால் முழுமையான சமத்துவம் நிலவ வேண்டுமாயின் சமதர்ம சமுதாயம்
தோன்ற வேண்டும். முருகா! சமதர்ம சமுதாயம் தோன்ற வேண்டும்.

தெய்வயானை :
நாரதரே! இந்தச் சாதிக்கொடுமை இன்று எந்த அளவில் உள்ளது?

நாரதர் : உலக வரலாற்றிலே யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு, இந்தச் சாதிக்கொடுமை
ஒரு தனி இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் அளவிற்கு உள்ளது.

தெய்வயானை :
நாரதரே! என்ன கூறுகின்றீர்?

நாரதர் : ஆம் தேவி!... யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு ஒரு தனி இடம் உண்டு.
அவனுக்கு ஒரு தனியான குணமும் உண்டு.

தெய்வயானை:

யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கு தனிக்குணமா? அது என்ன தனிக்குணம்?

சைவக்குடிமக்கள் யாழ்ப்பாணத்தார் - அவரின் சொந்தக் குணம் என்ன சொல்லிடுவீர்

நாரதர் : ஆமாம் சொந்தக் குணம்தான். பிறவிக் குணம். அவர்களுக்கு உரிமையான தனிக்குணம்.

எங்கள் தேவியார்க்கும் எடுத்துரைப்பேன் - இது எங்கும் இல்லாக் குணம் தனிக்குணம்தான்.

சாதியிலே பள்ளன் பறையன் என்றே - பார்த்து சாத்திவிட்டார் கோயிற் கதவுகளை

தேவி! இந்தக் குணம், எந்த மதத்தவர்க்கும், எந்த இனத்தவர்க்கும் இல்லாத ஒரு தனிக்குணம். இந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழனுக்கே சொந்தமான தனிக்குணம்.

தெய்வயானை :

தமிழ் மக்களா! சங்கம் வைத்து மொழி வளர்த்த தமிழ் மக்களின் பரம்பரையினரா, கல் தோன்றி மண் தோன்றாக் காலத்து முன் தோன்றிய மூத்த குடிகளா, ஆலயங்களில் தீண்டாமை பார்க்கிறார்கள்! வெட்கக்கேடு, வெட்கக்கேடு.

முருகன் : நாரதரே! கூறுங்கள், தீண்டாமை எந்த அளவில் உள்ளது என்று என் தேவிக்கு எடுத்துக் கூறுங்கள்.

நாரதர் : தேவி! இது மட்டுமா... இன்னும் கூறுகிறேன். கேளுங்கள்.

சுகாட்டினிலும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - சடும்
சடலங்களையும் பிரித்து வைத்தார்.
தேவியரே கேளும்

தேனீக்கடைகளிலும் சாதிபார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - குடிக்கும்
பேணிகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்
பள்ளிக் கூடங்களில் - சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - படிக்கும் பிள்ளைகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

கிணறு குளங்களிலும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - தண்ணீர்க்
கிணறுகளையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

முடிவெட்டிடவும் சாதி பார்ப்பார்
தேவியரே கேளும் - முடி
வெட்டுவனையும் பிரித்து வைத்தார்
தேவியரே கேளும்

தெய்வயானை :
போதும் போதும்... கேட்கவே அவமானமாக இருக்கிறது.

முருகன் : விடாதீர் நாரதரே விடாதீர். வந்த காரியம் ஆக வேண்டாமா, கூறும்
மேலும் கூறும்.

நாரதர் : தேவி...

கோவியன் வண்ணான் என்றும்
பிரித்து வைத்தார் - அவர்க்கும்
பாவிகள் தனித் தொழில்
ஒதுக்கி வைத்தார்

வேளாளன் என்பதொரு
உயர் சாதியாம் - அவர்கள்
வேதியர்க்கும் அங்கே
கீழ்சாதி தான்

தேவி! தொழிலுக்குத் தொழில் சாதி, மரவேலைக்கு ஒரு சாதி, இரும்பு வேலைக்கு
ஒரு சாதி, பொன் வேலைக்கு ஒரு சாதி, மண் வேலைக்கு ஒரு சாதி, சாதி... சாதி...
சாதி... எதுவுமே சாதிக்கமாட்டார்கள். சாதி மட்டும் பார்ப்பார்கள். சாதிப்
பாகுபாடுகளுக்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல் தீண்டாமைக் கொடுமைகள்... தேவி!
இன்னும் கூறட்டுமா?

முருகன் : கூறும் நாரதரே கூறும்.

தெய்வயானை :
போதும் நாரதரே போதும், எங்கள் ஆலயங்கள் அநேகம் உள்ள யாழ்ப்பாணக் குடா
நாட்டிலா இந்த அக்கிரமங்கள்? நாரதரே! இன்று எங்கு ஆலயக் கதவடைப்பு
நடக்கின்றது?

நாரதர் : தேவி! அநேகமான ஆலயங்களில் கதவடைப்புத் தான். முக்கியமாகத்
தங்கள் நாதன். என் ஆண்டவன் திருமுருகன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயம்
ஒன்றைக் கூற முடியும். (தெய்வயானையின் காதில் இரகசியமாகக் கூறுகிறார்.)

தெய்வயானை :
சுவாமி
(முருகனின் காதில் இரகசியமாகக் கூறுகிறார்)

முருகன் : நாரதரே! அந்தக் கோயிலா?

நாரதர் : ஆம் முருகா ஆம்... அதே கோயில்தான்... அங்கே இன்று...

மந்தி மறிக்குதையே -
வாசலிலே
மந்தி மறிக்குதையே
குந்தி இருந்து
மந்தி மறிக்குதையே
வாசலிலே குந்தி இருந்து
மந்தி மறிக்குதையே.

முருகன் : நாரதரே! அன்று நந்தனை நந்தி மறைத்த கதை நான் அறிவேன். இது என்ன மந்தி மறிக்கும் கதை! புதுக்கதை, கேட்கவே வெட்கக் கேடாக இருக்கிறது.

நாரதர் : ஆம் முருகா ஆம்... வெட்கக்கேடுதான்

சந்தி சிறிக்குதையே -
பார்த்து
சந்தி சிறிக்குதையே
மந்தியைப் பார்த்து
சந்தி சிறிக்குதையே
வாசலில்லாத மந்தியைப் பார்த்து
சந்தி சிறிக்குதையே.

முருகன் : நாரதரே! என்று கோயில் முன்னே நின்று அட்டகாசம் புரியும் அந்த மந்தியை விரட்ட அங்கு மானிடர்தான் இல்லையோ?

நாரதர் : மந்தியைத்தான் விரட்டச் சென்றால்
வேலவா கேளும்
மனிதக் காவல் நாய்கள் கடிக்குதையோ
வேலவா கேளும்
அடியாரைக் கோயில் முன்னே
வேலவா கேளும்
தடி கொண்டே அடித்தாரையோ
வேலவா கேளும்

தீயோர்கள் கோயில் முன்னே
வேலவா கேளும்
தீப்பந்தத்தாலே சுட்டாரையோ
வேலவா கேளும்

முருகன் : நாரதரே! இந்த அநியாயங்களை மக்கள் பொறுத்துக் கொண்டா இருக்கிறார்கள்.

நாரதர் : முருகா! பொறுமைக்கும் ஓர் எல்லை உண்டு. எங்கு அடக்குமுறை

உண்டோ அங்கு எதிர்ப்பும் உண்டு. இந்த அநியாயங்களை எதிர்த்து மக்கள் போராடத் துவங்கிவிட்டார்கள்.

தெய்வயானை :

சுவாமி! மக்களே விழித்தெழுந்துவிட்டார்கள். தாங்கள் பார்த்துக் கொண்டா இருப்பது? அன்று தேவர் குறை தீர்த்த தேவா! இன்று பாரில் உள்ளோர் குறை தீர்க்க தேவலோகம் விட்டு பூவுலகம் செல்வோம்.

முருகன் : நாரதரே! இனிமேலும் நான் பொறுத்துக்கொண்டு இருப்பதா... முடியாது.

வென்று வந்தேன் சூரனை
வென்று வந்தேன் - அன்று
வேலேந்தி நானும்
வென்று வந்தேன்

போய்வருவேன் நானும்
போய்வருவேன் - இன்று
பொல்லாதாரை ஒழிக்க
போய் வருவேன்

வேலேந்தி நானும்
போய்வருவேன் - அந்த
விணரை விழ்த்தியே
நான் வருவேன்

தெய்வயானை :

சென்று வருவோம் நாம்
சென்று வருவோம் - அந்த
சாதி வெறியர்களைச்
சாய்த்து வருவோம்
சென்று வருவோம் நாம்
சென்று வருவோம் - அவரை
சங்காரம் செய்திடவே
சென்று வருவோம்

முருகன் : தேவியும் வரவேண்டுமா! வேண்டாம் தேவி, வேண்டாம்.

போராட்டம் நடக்கும் இடம்
தேவியரே கேளும் - நாங்கள்
போர்க்கோலம் பூண்டு போறோம்
தேவியரே நில்லும்

தெய்வயானை :

கட்டாயம் நான் வருவேன்

நாதாவே கேளும் - அது என்
கடமை என்று நீர் அறிவீர்
நாரதரே கூறும்

முருகன்: தேவி நான் ஒருவன் போதாதா அந்த கலியுக அசுரனை அடக்க?

(நாரதரைப் பார்த்து)

நாரதரே! நீர்தான் தேவிக்கு நியாயம் கூற வேண்டும்.

நாரதர்: நாராயண... நாராயண...

தெய்வயானை :

நாரதரே! இது என்ன நியாயம். வள்ளி தன் கடமையை ஆற்ற மலையகம்
செல்லலாம் நான் என் கடமையைச் செய்ய யாழ்ப்பாணம் செல்லக் கூடாதா?

நாரதர் : நாராயண... நாராயண...

முருகன் : என்ன நாரதரே! நாராயணன் நாமத்தைக் கூறிவிட்டு வாழா இருக்கின்றீர்.

நாரதர் : முருகா தேவி கூறுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது.

முருகன் : அப்படியானால் போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்குக் கூட்டிச் செல்வதா?

நாரதர் : வேண்டாம். அம்மையார் இந்தப் போராட்டம் நடக்கும் இடத்திற்கு
வரவேண்டாம். இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்குப் பெரும் பிரச்சினை ஒன்று
உள்ளது. தேவி விரும்பின் தன் பங்கைச் செலுத்துவதற்கு அப் பிரச்சினையில்
ஈடுபடலாமே.

முருகன் : ஒரு கல்லில் இரு கனிகளா! நாரதரே! நீர் சரியான ஆள் தான் ஐயா.

தெய்வயானை :

இலங்கை வாழ் தமிழ் மக்களுக்குப் பிரச்சினையா?

நாரதர் : தேவி! இது ஒரு பெரும் பிரச்சினை. தாங்களே ஆராய்தல் சாலச் சிறந்தது.
என் ஆண்டவன் முருகன் முன் செல்ல வழி அனுப்பி வையுங்கள்.

முருகன் : போகவிடை தான் தருவாய்

போருக்கு நானும் - தீமை

போக்கிடவே அனுப்பிடுவாய்

தேவியரே நீரும்

தெய்வயானை :

வெற்றிவாகை சூடி வாரீர்

நாதாவே சென்று - அந்த

வீணர்களை அடக்கி வாரீர்

நாதாவே வென்று.

(முருகனும் நாரதரும் முன் வருகிறார்கள்-திரை மூடுகிறது- திரைக்கு முன் நின்று)

முருகன் : பூலோகம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - நாங்கள்
போர்க்கோலம் பூண்டு செல்வோம்

நாரதர் : பூலோகம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - நாங்கள்
போர்க்கோலம் பூண்டு செல்வோம்

முருகன் : யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - போவோம்
யாருக்குமே அஞ்சமாட்டோம்

நாரதர் : யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - போவோம்
யாருக்குமே அஞ்சமாட்டோம்

(முருகனும் நாரதரும் வெளியேறுகிறார்கள்-திரை விலக மூன்றாம் காட்சி ஆரம்பம்)

காட்சி மூன்று

(கோயிற் கோபுரம்-பக்தர்கள் காவடியாட்டத்துடன் வருகிறார்கள்)

[காவடி ஆட்டம்]

மயிலிற் காவடியாம் - முருகனுக்கு
மயிலிற் காவடியாம்
மக்கள் குறை தீர்க்க
மனங் கொண்டாடும்
மயிலிற் காவடியாம் - முருகனுக்கு
மயிலிற் காவடியாம்

சேவற் காவடியாம் - சுப்பனுக்கு
சேவற் காவடியாம்
சேவை செய்திடச்
சித்தம் கொண்டாடும்
சேவற் காவடியாம் - சுப்பனுக்கு
சேவற் காவடியாம்
தேரிற் காவடியாம் - தேவனுக்கு

தேரிற் காவடியாம்
தொண்டு செய்திடத்
திடம் கொண்டாடும்
தேரிற் காவடியாம் - தேவனுக்கு
தேரிற் காவடியாம்

ஆட்டக்; காவடியாம் - அழகனுக்கு
ஆட்டக் காவடியாம்
அன்பு கொண்டே
அடியவர் ஆடும்
ஆட்டக்; காவடியாம் - அழகனுக்கு
ஆட்டக் காவடியாம்

(காவடி ஆட்டக்; காரர்கள் ஆடியபடி அரைவட்டமாக நிற்க, கரகம் ஆடியபடி உள்ளே
வருகிறது)

[கரக ஆட்டம்]

தேடுகினம் தேடுகினம் தேவி தேவி - அம்மா
தேடுகினம் தேடுகினம் மாரி தேவி

தொழிலாளர்; தேடுகினம் தாயே தாயே - அம்மா
தொழுதிடவே தேடுகினம் மாரி தாயே

ஏழைமக்கள் தேடுகினம் அம்மா அம்மா - அம்மா
எழில் முகத்தைத் தேடுகினம் மாரி அம்மா

விவாசாயி தேடுகினம் ஆச்சி ஆச்சி - அம்மா
விருப்புடனே தேடுகினம் மாரி ஆச்சி

உலகத்து நாயகியே தேவி தேவி - அம்மா
ஊழிக்கூத்து ஆடனணை மாரி தேவி

தேசாதி தேசமெல்லாம் தாயே தாயே - அம்மா
திருநடனம் செய்யனணை மாரி தாயே

நகருக்கு நகர் சென்று அம்மா அம்மா - அம்மா
நடமாடி வாவனணை மாரி அம்மா

ஊர்விட்டு ஊர்தாண்டி ஆச்சி ஆச்சி - அம்மா
உருவாடி வாவனணை மாரி ஆச்சி

தொழிலாளர் துயர் தீர்க்க தேவி தேவி - அம்மா
துடித்தோடி வாவனணை மாரி தேவி

பாட்டாளி துயர் தீர்க்க தாயே தாயே - அம்மா

பறந்தோடி வாவனணை மாரி தாயே

ஏழை மக்கள் துயர் தீர்க்க அம்மா அம்மா - அம்மா
எழுந்தோடி வாவனணை மாரி அம்மா
விவாசாயி துயர் தீர்க்க ஆச்சி ஆச்சி - அம்மா
விரைந்தோடி வாவனணை மாரி ஆச்சி

தேடுகினம் தேடுகினம் தேவி தேவி - அம்மா
தேடுகினம் தேடுகினம் மாரி தேவி.

(உடுக்கு முதலிய வாத்தியங்கள் விரைவாக ஒலிக்கின்றன- காவடிகள், கரகத்தைச்
சுற்றி ஆடுகின்றன-ஆடியபடியே அடியவர்கள் கோயிலுக்குள் செல்ல
முயலுகிறார்கள்-சூரனார் கோயிலுக்குள் இருந்து வெளியே வந்து)

சூரனார் : டேய்! யாரங்கே! சாத்தடா கதவை. கதவைச் சாத்தடா. எளியதுகள்
எல்லாம் எழும்பி வந்திட்டினம். டேய், நிறுத்து காவடியை. காவடியோடை
வந்தனியனோ? தூரப்போ. கிட்ட வராதே. ஒருத்தனும் வாசற்படி தாண்டக்கூடாது.
போ...

கோபுர வாசல் தாண்ட -
பள்ளரே உங்கள்
கோத்திரத்தில் வழியுமில்லை

சாத்திரத்தில் இடமுமில்லை -
சாதகமாகவே
சாத்திரத்தில் இடமுமில்லை

கோயிலுக்குள் பனையுமில்லை -
நீங்கள் சீவக்
கோயிலுக்குள் பனையுமில்லை

நந்தனை மறித்த நாங்கள் -
பறையா உங்கள்
நந்தனை மறைத்த நாங்கள்
தட்டாமல் வெளியே போடா -
நளவா நீயும்
தட்டாமல் வெளியே போடா

டேய்... எல்லாரும் போ.. எட்டப் போ... கிட்ட வராதே... தீண்டாதே துடக்கு...
பிராயச்சித்தம் செய்யவேணும் போ...

பக்தர் : பிறப் பொக்கும் என்றே சொன்னார் - தமிழர்
பெரும் புலவர் வள்ளுவனார்

சாதியைச் சாடிநின்றே - தமிழில்
போதித்தார் ஒளவைப் பாட்டி

சாதிகள் இல்லையடி - பாரதி
சாற்றிடுதல் பாவம் என்றார்

ஒன்றே குலம் என்றெமக்கு - திருமூலர்
மந்திரமும் தந்தார் அன்று
காந்தியும்தான் சொல்லி வைத்தார் - ஐயாவே
காதினாலும் கேட்டீர் இல்லை

புத்தர்முதல் யேசுவரை - ஐயாவே
புத்தி சொன்னார் கேட்டீர் இல்லை

எத்தனைபேர் சொல்லி வைத்தார் - ஐயாவே
அத்தனையும் மறந்துவிட்டீர்

சூரனார் : என்ன! என்ன!! நியாயம் பேசுகிறீர்? என்னோடை நியாயம் பேசுகிறீர் நீர்...
டேய்!

மேல்நாடு சென்றவன் நான் -
பல பெரிய மனிதருடன்
மேற்படிப்புப் படித்தவன் நான்

ஓய், நியாயம் பேசுகிறீர் நீர்...

சட்டங்கள் கற்றவன் நான் -
பல சட்ட நிபுணரும்
சித்தி பெற்றார் என்னாலேதான்

வேதங்கள் கண்டவன் நான் -
பல வேதியரும்
வருவாரே என்னிடம் தான்

ஓய், சாத்திரம் பேசுறீரோ... நீர்... சாத்திரம்

சாத்திரத்தில் மேதை நான்
பல சாஸ்திரிகளும்
சாற்றிடுவார் நீ அறிவாய்

(சிறிது அமைதியாக) எடே பொடியன்! உங்கடை கொப்பன்மார் எங்களைக் கண்டால்
என்ன மட்டு மரியாதை. எவ்வளவு அடக்க ஒடுக்கம். நீங்கள் ஏன்ரா இப்ப கெட்டுப்
போறியள். நான் நாலும் அறிஞ்சுவன், சட்டங்கள் தெரிஞ்சுவன் எண்ட முறையிலே
உங்களுக்குச் சொல்லுறன், எல்லாரும் மரியாதையாக உங்கடை வீடுகளுக்குப்
போங்கோடா. வந்த வழியைப் பார்த்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போங்கோடா
பொடியன். (பக்தரைப் பார்த்து) எட மேனை! நல்ல பிள்ளை மாதிரி உவங்களைக்
கூட்டிக் கொண்டு வீட்டை போ...

பக்தர் : ஐயா! பெரியவரே! சட்டம் எங்கள் பக்கம்தானே இருக்கு...

சட்டம்தான் இருக்குதையா
கோயிலுக்குள் செல்ல - இந்தக்
கோயிலுக்குள் செல்ல - அந்தச்
சட்டத்தை எதிர்த்திட்டால்
இழுத்திடுவேன் கோட்டில்

சூரனார் : (அலட்சியமாகச் சிரித்து) சட்டம் பேசுறார் பொடிப்பயல். எப்பவடா கோடு
கண்டனியள்.

கோடுபல கண்டவன் நான்
போடா நீ வெளியே - இங்கே
போடா நீ வெளியே - அங்கே
கோட்டில் வந்து பேசு இப்போ
போடா நீ வெளியே

வழக்குப் போடப் போறாராம். டேய், கோட்டில் வந்து சந்திக்கிறன். போடா போ.

பக்தர் : வாயில் வந்ததைப் பேச வேண்டாம்
பெரியவரே கேளும் - ஐயா
பெரியவரே கேளும் - மெய்யாய்
வாசல்படி தாண்டப் போறோம்
பெரியவரே கேளும்

கண்டபடி பேச வேண்டாம்!
கற்றவரே கேளும் - ஐயா
கற்றவரே கேளும் - மெய்யாய்
கதவு தாண்டிச் செல்லப் போறோம்
கற்றவரே கேளும்

(பக்தர்கள் கோயிலுக்குள் செல்ல முயற்சித்தல்)

சூரனார் : தம்பி, இங்கே ஓடிவாங்கோ... தம்பி, ஓடிவாங்கோ... ஓடிவாங்கோ தம்பி...

(காவலர் இருவர் வருதல்)

தம்பி... தம்பி...

சண்டாள இந்தப் பாதகரை - தம்பி
சப்பாத்தால் உதைத்துத் தள்ளிவிடு

தடுத்திவும் இங்கே வருகின்றார் - தம்பி
தடிகொண்டே அடித்து விரட்டிவிடு

துவக்குகிறார் இங்கு போராட்டம் - தம்பி

துவக்குகளால் சுட்டுத் தள்ளிவிடு

(காவலர்கள் பக்தர்களைத் தள்ளுதல்)

பக்தர் : ஐயா! காவலரே! நாங்கள் கலாட்டா செய்ய வரவில்லை.

ஆலயத்துள் நாமும்
வணங்க வந்தோம் - ஐயா
அதிகாரத்தால் எம்மை வெருட்டுகிறார்

அன்புடனே நாமும்
வணங்கையிலே - ஐயா
அநியாயமாய் எம்மை விரட்டுகிறார்

சூரனார் : அன்புடன் வந்திருக்கினமாம் அன்புடன். எங்கே ஆட்களைப் பாப்பம், ஆர்
வந்திருக்கினம் எண்டு. உதார் உங்காலை? எடி வள்ளி! எடி மேனை நீயுமேடி?
நாசமாப் போச்சு. பெண்டுகளும் வந்திருக்கிறியளே... நல்லது பெண்டுகளும்
வந்திருக்கினம். வாருங்கோ... உதார் உது, இங்காலை வா, முகத்தைப் பாப்பம்... எட
நீ எங்கடை புளியடி தம்பிப்பிள்ளையின்ரை பொடியன் எல்லே! நீ ஏன்
உவங்களோட வந்தனீ, எட பேப் பொடியா...

மேல்சாதி மகனல்லோ நீதான் - தம்பி
மேல்சாதி மகனல்லோ நீதான் - தம்பி
கீழ்சாதியாருடன் ஏன் நீயும் சேர்ந்தாய் - தம்பி
ஏன் நீயும் சேர்ந்தாய்

எங்கள் பிள்ளையடா நீதான் - தம்பி
எங்கள் பிள்ளையடா நீதான் - தம்பி
இங்காலே நீ வந்து எம்முடன் சேர்வாய்
எம்முடன் சேர்வாய்

என்ன எங்கடை பக்கத்துக்கு வரமாட்டியோ... நீயும் உவங்களோடைதான் நிப்பியோ?
எட நீங்கள் அண்டாடங் காச்சியளடா. எங்கடை கால் செருப்புக்கும் பெறுமதி
இல்லாத நீங்கள் உவங்களோடைதான் நிப்பியள். பின்ன நில்.
(காவலரைப் பார்த்து) தம்பி உவங்கள் பலாத்காரம் பாவிக்க வந்திருக்கிறாங்கள்
உவங்களை விடக் கூடாது.

கெட்டவங்கள் எல்லாம் வந்து
வீதியிலே கோயில் வீதியிலே
கதவுடைக்க நிற்கிறாங்கள்

பக்தர் : கெட்டவங்கள் நாங்கள் இல்லை
வீதியிலே கோயில் வீதியிலே
கதவுடைக்க நிற்கவில்லை

தூரனார் : பக்தியைக் கெடுக்கிறாங்கள்
கோயிலிலே எங்கள் கோயிலிலே
பலாத்காரம் செய்யிறாங்கள்

பக்தர் : பக்தியைக் கெடுக்கவில்லை
கோயிலிலே நாங்கள் கோயிலிலே
பலாத்காரம் செய்யவில்லை

தூரனார் : பலாத்காரம் செய்யவில்லையோ? பின்னை இப்ப என்ன செய்யிறியள்?
இங்க மல்லுப் பிடிக்கிறியள். பலாத்காரம் இல்லையாம்.

பக்தர் : ஐயா! கோயில் கும்பிட வாறது பலாத்காரமோ? அல்லது கும்பிடுவதைத்
தடுத்து நிறுத்துவது பலாத்காரமோ? குறுக்கே நின்று நீங்கள்தான் பலாத்காரம்
செய்கின்றீர்கள். வழியை விட்டு விலகுங்கள். பலாத்காரத்திற்கு இடமே இல்லை.

தூரனார் : (சண்டியன் ஒருவன் வந்து தூரனாரின் காதில் ஏதோ கூறுகிறான்-சரி
எனத் தலை அசைத்து அவனைக் கோயிலுக்குள் போகும்படி சைகை
செய்துவிட்டு- காவலரை நோக்கி)

தம்பி காவலரே! வீண் கலவரம் ஏற்படும் போல கிடக்கு. பிறகு என்னிலை குறை
சொல்லாதையுங்கோ. (அடியார்களைப் பார்த்து) உவங்களோடை இனி நான்
கதைக்கத் தயாராயில்லை. ஏலுமெண்டதைப் பார்க்கட்டும். டேய் உங்களாலை
ஏலுமெண்டதைப் பாருங்கோ. டேய் என்னைக் கிழவன் எண்டு நினைக்கிறியளோ.
ஒருத்தனும் காலடி எடுத்து வைக்கக் கூடாது. நாரி எலும்பு முறிப்பன்.
(பக்தர் கூடிக் கதைத்துவிட்டு கோயிலுக்குள் செல்ல முன்னேறுகிறார்கள்-சிறு
கலவரம் ஏற்படுகிறது-சண்டியர்களும் தடிகளுடன் கலந்து கொள்ளுகிறார்கள்-
காவலர் தலையிட்டு பக்தர்களை வெளியே தள்ளி விடுகிறார்கள்-தூரனார்
கோயிலுக்குள் சென்று விடுகிறார்-திரை மூடுகிறது-காவலரும் பக்தர்களும்
திரைக்கு வெளியே நிற்கிறார்கள்.)

பக்தர் : ஐயா, (காவலரைப் பார்த்து)
சட்டத்தில் இடமிருக்கு
உள்ளே போவதற்கு
சட்டத்தில் இடமிருக்கு

பட்டத்தால் வேலையில்லை -
அவர் படிப்பு
பட்டத்தால் வேலையில்லை

ஐயா! கலாட்டா செய்தது யார்? ஆயுதங்களுடன் வந்தவர்கள் யார்? நாங்களா?
அவர்களா?

(காவலர் போய்விடுகிறார்கள்)

பண்புடனே நாமும் வந்தோம்

பாரிலுள்ளோர் பாரும் - ஐயா
பாட்டுடனே நாமும் வந்தோம்
பாரிலுள்ளோர் கேளும்

பக்தி மயமாக வந்தோம்
பாரிலுள்ளோர் பாரும் - ஐயா
பலாத்காரம் செய்யவில்லை
பாரிலுள்ளோர் கேளும்

(பாடிக் கொண்டே பக்தர்கள் போகின்றார்கள்-திரை விலக, நான்காம் காட்சி
ஆரம்பம்)

காட்சி நான்கு

(கோயிற் கோபுரம் தூரத்தில் தெரிகிறது-நாரதரும் முருகனும் வருகிறார்கள்)

முரு10நார : பூலோகம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - நாங்கள்
போராட வந்து சேர்ந்தோம்

யாழ்ப்பாணம் நோக்கியல்லோ
நோக்கியல்லோ - வந்தோம்
யாருக்குமே அஞ்ச மாட்டோம்

(பஜனை செய்வது கேட்கிறது)

கதிர்காமக் கந்தனுக்கு - வேல் வேல் வேல்
கதியிங்கு வேறில்லை - வேல் வேல் வேல்

சந்நிதியில் சுப்பனுக்கு - வேல் வேல் வேல்
சந்நதங்கள் தந்திடுமே - வேல் வேல் வேல்
நல்லூரின் நாதனுக்கு - வேல் வேல் வேல்
நல்லவைகள் செய்திடுமே - வேல் வேல் வேல்

மாவையிலே முருகனுக்கு - வேல் வேல் வேல்
மார்க்கமதைக் காட்டிடுமே - வேல் வேல் வேல்

(பஜனை செய்வதை முருகனும் நாரதரும் காது கொடுத்துக் கேட்கிறார்கள்)

முருகன் : நாரதரே! அதோ, என் பக்தர்கள் பாடுகிறார்கள். சற்றுக் கேளும்.

நாரதர் : ஆம் முருகா! ஆம்... அவர்கள்
பண்ணிசை கேட்கையிலே

முருகன் : மேனி சிலிர்க்குது
பண்ணிசை கேட்கையிலே

நாரதர் : பாசத்,தைதப் பார்க்கையிலே

முருகன் : உள்ளம் குளிருது
பாசத்தைப் பார்க்கையிலே

நாரதர் : பக்தியை உணர்கையிலே

முருகன் : கண்ணீர் மல்குது
பக்தியை உணர்கையிலே

ஆகா! என்ன பக்தி! என்ன பக்தி! இந்த அடியார்களையா கோயில் வெளியே
நிறுத்துவது!

நாரதர் : முருகா! தங்கள் அடியார்களை விடுத்து, சற்று அந்தப் பக்கம் பாருங்கள்.

கோயில் கதவடைப்பு
என் துரையே பாடும் - உங்கள்
கோயில் படும் சீர் கேட்டை
அங்கே கொஞ்சம் பாடும்

உள்ளே இருப்பவர்கள்
என் துரையே பாடும் - அவர்கள்
உட்பூட்டுப் பூட்டிவிட்டார்
அங்கே கொஞ்சம் பாடும்

பக்தர்கள் வணங்கும் இடம்
என்துரையே பாடும் - நீரால்
பாவிகள் நனைக்கின்றார்கள்
அங்கே கொஞ்சம் பாடும்

முருகன் : கொடுமை... கொடுமை... அசுரக் கொடுமை...

நாரதர் : முருகா! அதைப் பாருங்கள்.

வேலி அங்கே சுற்றிப்
போட்டிருக்கு - எங்கள்
வேலவனைக் காணத் தடுப்பதற்கு
சண்டியர்கள் சுற்றி
நிற்கின்றார்கள் - எங்கள்
சண்முகனைக் காணத் தடுப்பதற்கு

(சண்டியர்கள் வந்து போகிறார்கள்)

காடையர்கள் சுற்றித்
திரிகின்றார்கள் - எங்கள்
கந்தையனைக் காணத் தடுப்பதற்கு

முருகா...! முருகா...!

வேதமல்லோ இவை
பேசுகினம் - மனம்
வேகுதையா மெத்த ஆழமாக

முருகன் : நாரதரே! அதோ பாடும் அங்கே...

சகடையில் இருப்பவன் யார்
நாரதரே கேளும் - அங்கே
சண்டியர்கள் மத்தியிலே
நாரதரே கூறும்

நாரதர் : அவனா? முருகா!... அவன்

சாதி வெறியர்களின்
தான்தோன்றித் தலைவன் - அவன்
சரியான பெயர் கூறின்
கலியுக சூரன்

முருகன் : தலையும் நரைச்சுப் போச்சு
நாரதரே பாடும் - அந்த
தடிக் கிழவன் செயலைச் சற்று
நீர் எனக்குக் கூறும்

நாரதர் : புலியாட்டம் ஆடுகிறான்
என் துரையே கேளும் - அவன்
கடதாசிப் புலியாவான்
நீரும் கொஞ்சம் பாடும்

முருகன் : நாரதரே!... இவன் ஒரு இரக்கமற்ற அசுரன்... இவன்

தலையில்லலோ கனம்
மெத்தவுண்டு - இந்தத்
தறுதலையின் கனம்
தட்ட வேண்டும்

அழிவையல்லோ இவன்
தேடிக் கொண்டான் - மிக்க
ஆழத்திலே காலை
விட்டு விட்டான்

நாரதரே! இவன்தானோ இப்போ ப10சாரி?

நாரதர் : பூசாரியா!... முருகா!
குருக்கள் இங்கே இவனைச்
சேர்த்துக் கொண்டே - இவன்
கொள்கையிலே துணையாய்
நிற்கின்றாரே

சாவி இப்போ இவன்
கைகளிலே - இங்கே
சாத்திவிட்டான் கோயில்
சாதி பார்த்து

முருகன் : நாரதரே! 'எம்பீ' மார்கள் எங்கு சென்றார்கள்? இவர்களுக்கு ஒருவரும்
துணையாக வரவில்லையே.

எம்பீமார்கள் நாரதரே
எங்கு சென்றார் - அவர்
இங்கு வந்தேன் இவர்க்கு
உதவவில்லை

நாரதர் : முருகா!... 'எம்பீ'மாரும் 'எம்பீ'யாக விரும்புகிறவர்களும் இங்கு
வரமாட்டார்கள்.

தேர்தலிலே வெல்ல
வேண்டுமென்றே - இங்கே
தோன்றிடவே கொஞ்சம்
கூசுகினம்

சாதிமான்கள் துண்டு
நின்றுவிடும் - அவர்
சாதியிலே கொஞ்சம்
சாடி விட்டால்

பத்திரிகை நியாயம்
பேசிவிட்டு - அவர்
மெத்தையிலே வீட்டில்
தூங்கி விட்டார்

வாக்குத்தான் பொறுக்கிகள்
எம்பீமார்கள் - அவர்
வாக்குக் கணக்கெடுத்தே
எதுவும் செய்வார்

நாரதர் : முருகா! கோயில் முகப்பை விடுத்து வாருங்கள். தெற்கு வீதிக்குச் சென்று அங்கு என்ன நடக்கின்றது என்று கவனிப்போம்.

(முருகனும் நாரதரும் முன் வருகிறார்கள்-திரை மூடுகிறது- நாரதரும் முருகனும் திரைக்கு முன் நின்று)

முருகன் : நாரதரே! அதோ! அங்கே... அந்தப் பக்கம் பாரும. அங்கே வாகனங்களில் ஏதோ ஏற்றுகிறார்களே. அவை என்ன?

நாரதர் : ஆயுதங்கள் ஐயா
ஏற்றுகிறார்கள் - உங்கள்
ஆலயத்துள் இருந்து
எடுத்த வந்தார்

(சண்டியர்கள் கட்டுக்கட்டாக ஆயுதங்களைச் சுமந்து போகிறார்கள்.

முருகா!... பார்த்தீர்களா
கெட்டவனும் கத்தியும்
அங்கே உண்டு - உங்கள்
கோயிலுக்குள் இருந்து
எடுத்து வந்தார்

எறிகுண்டு துப்பாக்கியும்
அங்கே உண்டு - உங்கள்
ஆலயத்துள் இருந்து
எடுத்து வந்தார்

(சண்டியர் போத்தல்கள் சிலவற்றை மறைத்தும் மறைக்காமலும் கொண்டு போகிறார்கள்)

முருகன் : நாரதரே! கோயிலுக்குள் இருந்து போத்தல்கள் கொண்டு வருகின்றார்களே, அவை என்ன? பால் போத்தல்களா? அல்லது நெய்ப் போத்தல்களா?

நாரதர் : இல்லை. முருகா! இல்லை... அவை

சாரயப் போத்தல்களே
சண்முகா அந்தச்
சண்டியர்க்குக் கொடுத்திடவே

வேலவனே உந்தன் ஆலயத்துள்

கள்ளும்தான் முட்டிகளில்
கந்தா அந்தக்
காடையர்க்குக் கொடுத்திடவே

முருகன் : இது என்ன அநியாயம்... அக்கிரமம்... என் அடியார்களைக் கொன்று

குவிக்கவா மதுபானங்களும் ஆயுதங்களும் வந்தன? நாரதரே! வாரும் நாமும்
கோயிலுக்குள் சென்று நடப்பதைக் கவனிப்போம்.

(முருகனும் நாரதரும் செல்கிறார்கள்-திரை விலக, ஐந்தாம் காட்சி ஆரம்பம்)

காட்சி ஐந்து

(கோயிற் கோபுர வாசல்-தூரனார் அமைதியின்றிக் காணப்படுகின்றார்-சண்டியர்கள்
அவருடன் ஏதோ தர்க்கம் செய்துகொண்டு நின்றுவிட்டுச் செல்கிறார்கள்)

தூரனார் : (குனிமையில்) எல்லாம் என்னாலைதான் வந்ததாம்! தங்கடை வருவாய்
குறைஞ்சு போச்சுதெண்டு குருக்களவைக்குக் கோவம். அட, இவர்கள் கூலிக்கு
மாரடிக்க வந்தவர்களுக்கு ஏன் என்னிலை கோவம். என்னோடை வந்து
மோதுப்படுறாங்கள். இவையளுக்குக் குடுக்கிறதைக் குருக்களவை
குடுக்கவில்லைப்போல. நானும் ஆப்பிழுத்த குரங்கு மாதிரி வந்து நல்லாய்
மாட்டுப்பட்டுப் போனன்... இருந்தாலும் விடக்கூடாது. எளியதுகளை இதில
அடக்கினால்தான் நாங்கள் மனிசராய் உலாவலாம். (முருகனும் நாரதரும்
வருகிறார்கள்) உதார் வாறது, வேஷம் கட்டிக்கொண்டு? வாறாங்கள். கையிலை
வேலும் கிடக்கு. பேசாமல் காணாதமாதிரி உள்ளே போகட்டோ? சீ... சீ...
கண்டிட்டாங்கள் போல கிடக்கு. இனிமேல் போகக் கூடாது. என்றை கவுரவம் என்ன
ஆகிறது? என்ன வந்தாலும் விடக்கூடாது. வரட்டும். செய்யிறன் வேலை. (தூரனார்
வாசலை மறைத்துக் கொண்டு நிற்கிறார்)

முருகன் : நாரதரே! அதோ தூரன் கோயில் வாசலை மறித்துக் கொண்டு குறுக்கே
நிற்கின்றான். வாரும். அவனைத் தாண்டிக் கோயிலுக்குள் செல்வோம்.

(நாரதரும் முருகனும் தூரனுக்கு அருகில் செல்கிறார்கள்)

தூரனார் : ஏய்! ஆர் நீங்கள்?... என்ன சங்கதி? எங்கே போறியள்? வேஷம்
கட்டிக்கொண்டு வெளிக்கிட்டு இருக்கினம் ஆரை ஏமாற்ற? டேய்!

உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா
உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா

(முருகனைப் பார்த்து)

வேலவன் போல் நீயும் வேஷம்தான் பூண்டு
வருகின்றாயோ என்னை ஏமாற்ற இன்று

உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா

உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா

(நாரதரைப் பார்த்து)

நாரதர் போல் நீயும் வேஷம்தான் பூண்டு
நடிக்கின்றாயோ என்னை ஏய்த்தி;ட இன்று

உள்ளே போக வேண்டாம்
வெளியே நில்லுங் கோடா
உங்கள் வேஷம் எல்லாம்
இங்கே செல்லாதடா
(முருகனைப் பார்த்து) ஓய்! உம்முடைய பேர் என்ன? ஊர் என்ன? விலாசமும்
உண்டோ?

முருகன்: (நாரதரிடம்) நாரதரே!...

நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன் - இங்கே
நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன் - என்றே
நன்றி கெட்ட இவனிடம் கூறிவிடும்
நான்தான் இந்தக் கோயில் கந்தன்

(முருகன் கோபத்துடன் காட்சியளிக்கின்றார்)

நாரதர்: (சூரனிடம்) ஐயா சூரனாரே!...

சத்தியமாய் இவரே கந்தன் - ஐயா
சத்தியமாய் இவரே கந்தன் - ஐயா
சாத்த வேண்டாம் கதவுதனைத் திறந்துவிடும்
சத்தியமாய் இவரே கந்தன்

சூரனார்: கந்தனோ!... என்ன... என்ன பேர், கந்தனோ!

கந்தன் வேலன் என்ற
பெயருடனே - கந்தன்
கோயிலுக்குள் எவரும் போகேலாது

அழகன் முருகன் என்ற
பெயருடனே - முருகன்
ஆலயத்துள் எவரும் போகேலாது

கந்தனாம் கந்தன், எங்கத்தையில் கந்தனைவ வந்திருக்கினம்... கவுண்மேந்து
ஏஜெண்டுமார், டேய்!
நான்தான் இங்கே அதிகாரி
சொன்னேனே கேளு - படி

தாண்டத்தானும் உரிமையில்லை
தட்டாமல் போடா

சாதியிற் குறைந்தவர்க்குச்
சொன்னேனே கேளு - கதவு
சாத்தயே இருக்குமிங்கே
போடா நீ போடா

நாரதர் : (முருகனைக் காட்டி) ஐயா! இவர் உள்ளே இருக்கிற ஆள்தான்.

தூரனார் : சொல்வாக்குப் பேச நீயும்
வந்தாயோ பாரு - நீயும்
வந்தாயோ பாரு - எந்தன்
செல்வாக்கு இருக்குமிடம்
செல்லாது இங்கே

நாரதர் : நாராயண!... நாராயண!...

தூரனார் : சண்டித்தனம் பண்ண நீயும்
வந்தாயோ பாரு - நீயும்
வந்தாயோ பாரு - எந்தன்
சண்டித்தனம் கேட்டுப் பாரு
சந்தியிலே சொல்வார்

நாரதர் : நிலையற்ற மானிடனே! போதும் ஐயா போதும் தற்பெருமை.

போதும் ஐயா போதும்
தற்பெருமை - உள்ளே
போகவிட்டுப் பேசும் நற்பெருமை

(முருகனைப் பார்த்து) கந்தா! கடம்பா! குகா! குறத்தி மணாளா! தங்களையுமா
வெளியே நிறுத்திவிட்டார்கள்?

கந்தன் கோயில் வெளியே
நின்றால் ஐயா - உள்ளே
கல்லுருவம் தானே மீதியாகும்

முருகன் : (கோபத்துடன்) நாரதரே! இனிமேலும் பொறுக்க முடியாது. வாரும்
இவனைத் தாண்டி உள்ளே செல்வோம். (முருகன் வேலைச் சுழட்டிக் கொண்டு
கோயிலுக்குள் செல்ல முயலுகிறார்)

தூரனார் : டேய்! கலாட்டா பண்ணாதே. கோயில் எண்டும் பாக்கமாட்டன்.
தெரியுமோ என்றை குணம்?... தம்பி! தம்பி! ஓடி வாங்கோ காவலரே! ஓடி வாங்கோ.

(முருகன் முன்னேறுகிறார் - தூரனார் பயத்துடன் கோயிலுக்குள் சென்று

கதவுகளை மூடிவிடுகிறார்)

முருகன் : நாரதரே! என் இரத்தம் கொதிக்கிறது. இப்பொழுதே இவனையும் இவன் கூட்டத்தையும்... (ஆத்திரத்துடன் பற்களைக் கடிக்கிறார்)

நாரதர் : முருகா! அமைதி கொள்ளுங்கள். சற்றுப் பொறுத்துப் பார்ப்போம். இன்று போய் நாளை வருவோம்.

முருகன் : நாரதரே!

வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்
இந்தக் கலியுக தூரனைச் சங்காரம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்

யார்தான் என்னை எதிர்த்திட்டாலும்
நீர்தான் என்னைத் தடுத்திட்டாலும்
இந்தப் பொல்லா அசுரனைச் சங்காரம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் நானும்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்

நாரதர் : நாராயண!... நாராயண!... முருகா! அமைதி கொள்ளுங்கள் அமைதி. இந்தச் சாதிக்கொடுமை தமிழ் இனத்தில் படிந்துள்ள தூசு, அது விலகிவிடும்.

முருகன் : தூசு தானாக விலகாது, நாரதரே! தூசு தானாக விலகாது. அதற்கும் விளக்குமாறு வேண்டும்.

விளக்குமாறு எட்டா
இடத்தை விட்டு - என்றும்
விலகாது தூசு தானாகவே

நாரதர் : உண்மை முருகா! உண்மை. முற்றிலும் உண்மை.

விளக்குமாறு எட்டா
இடத்தை விட்டு - என்றும்
விலகாது தூசு தானாகவே

முருகா! இங்குள்ள ஒரு தூரனை அழித்து விட்டால் போதுமா? தமிழ் இனத்தை மூடியுள்ள தூசு இவன் ஒருவன் மட்டும் இல்லை. இவன் போல் இன்னும் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரையும் தாங்கள் அழிக்க வேண்டுமா? வேண்டாம் முருகா வேண்டாம். சிலரை அழித்தொழிப்பதால் நிலைமை சீரடைந்துவிடாது. முருகா! இது புராணகாலம் இல்லை. மக்கள் யுகம் முருகா! இது மக்கள் யுகம்.

மக்களேதான் மக்கள்

மட்டுமே தான் - உலகில்
மாற்றத்தை ஆக்கும்
இயக்க சக்தி

முருகா! தாங்கள் வேலெடுத்துப் போரிட வேண்டாம். மக்களிடம் தங்கள் சக்தியைக் கொடுத்து விடுங்கள். அவர்கள் சகல கொடுமைகளிலும் இருந்து விடுதலை பெற அவர்களுக்கு நல் வரம் அருளுங்கள்.

(அடியார்கள் கோயிலை நோக்கி வருகிறார்கள்)

பக்தர்: கோத்திரங்கள் கூறி எம்மை -
தடுத்திட்டாலும்
காத்திருக்கப் போவதில்லை

சாத்திரத்தை மாற்றுகிறார் -
உயிர்விட்டாலும்
சாத்திரத்தை மாற்றிடுவோம்

பாளையினைச் சீவும் கையால் -
சாதி வெறிப்
பேயினை நாம் சீவிடுவோம்

கோயிலுக்குள் வணங்க வந்தோம் -
கதவு தாண்டிக்
கோயிலுக்குள் சென்றிடுவோம்

நாரதர்: முருகா! அதோ தங்கள் அடியார்கள் வருகிறார்கள். அவர்களிடம் தங்கள் சக்தியைக் கொடுத்துவிடுங்கள். அவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள்.

(அடியார்கள் முருகனுக்கு அருகில் வருகிறார்கள்)

முருகன் : தந்துவிட்டேன் இன்றே
தந்துவிட்டேன் - எந்தன்
தந்தை தந்த சக்தியைத்
தந்துவிட்டேன்

சங்கரன் தான் தந்த
சக்தி வேலை - இன்றே
சமத்துவம் காண்பதற்கே
தந்துவிட்டேன்

(முருகன் பக்தரிடம் தன் வேலைக் கொடுத்ததும் அடியார்கள் எல்லோர் கைகளிலும் வேல்கள் மின்னுகின்றன-அடியார்கள் வேல்களைத் தாங்கிய வண்ணம் ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்கள்)

முரு10நாரதர் : சென்று வருவோம் நாம்

சென்று வருவோம் - நீவிர்
வென்றிடுவீர் நாம்
சென்று வருவோம்

(முருகனும் நாரதரும் சென்று மறைகிறார்கள்-உடுக்குகள் பலமாக ஒலிக்கின்றன-
பக்தர்கள் கோயிலை நோக்கித் திரும்புகிறார்கள்-சூரனார் கோயில் கதவுகளைத்
திறந்து வெளியே வருகிறார்-பக்தர்கள் உருவுடன் கோயிலை நோக்கி
முன்னேறுகிறார்கள்-சூரனார் பயத்துடன் பின் அடைகின்றார்- கோயிற் கதவுகள்
திறக்கின்றன-பக்தர்கள் கோயிலை நோக்கி மேலும் முன்னேறுகிறார்கள்-கோயில்
மணி ஒலிக்கின்றது திரை முடுகின்றது)

-முற்றும்-

வெளிப்படுத்த விரும்பும் உணர்ச்சி பாவங்களை தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும்
மனதில் தங்குமாறும் வெளிப்படுத்த காத்தான் கூத்து மெட்டு ஒரு சிறந்த
சாதனமாகும். இந்த மெட்டில் காந்தவராயர் கதையைத் தவிர, வேறு எந்த
நாடகமும் நடிக்கப்பட்டு வருவதாகத் தெரியவில்லை. இந்த மெட்டில் வித்தகரான
திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அண்ணாவியார் அவர்களைத் தலைவராக
“அம்பலத்தாடிகள்” முத்தமிழ்ச் சங்கம் பெற்றிருப்பது எமது நற்பேறாகும் அன்னார்
வடமராட்சிப் பகுதியில் மாதனை, சுப்பர் மடம், கரவெட்டி, அல்வாய் போன்ற
இடங்களிலும்; முல்லைத்தீவுப் பகுதியில் வட்டுவாகல் போன்ற இடங்களிலும்
காத்தவராயர் கூத்தைப் படிக்கி மேடை ஏற்றி இம்மெட்டுப் பல இடங்களிலும் பரவ
வழி செய்துள்ளார். அண்ணாவியார் அவர்களின் அனுபவத்தை அடிப்படையாகக்
கொண்டே இம்மெட்டுக்களுக்கு ஓர் இலக்கணம் வகுக்க முடிந்தது.

காத்தான் கூத்து மெட்டு
“அம்பலத்தாடிகள்”

பாட்டிலே ‘பொப்’ புகுந்து படுத்தும் பாட்டைக் கண்ட பின்னும் நாட்டிலே
நமக்கிருக்கும் நல்ல பல மெட்டுகளை நினைத்திடவும் வேண்டாமோ? ‘பொப்’ இசை
என்று ஒன்று பாடுகிறார்; பாட்டும். அதற்கு, தப்பான கருத்துடைய தறுதலைப்
பாட்டுக்களா பாடவேண்டும்? ‘பொப்’ பாட்டைக் கேட்டவுடன் ஆட்டம் இடுப்பொடிய
வருகிறதாம். நம் முன்னோர் பாடி வைத்த கரகப் பாட்டிலே ஒன்றை உடுக்கடித்துப்
பாடிவிட்டால் பாட்டியும் தான் சும்மா இருப்பாளேர் எட்டி மிதித்து, இருந்தெழுந்து
ஆடாவோ?

கரகம், காவடி, சும்மி, தாலாட்டு, கப்பற் பாட்டு, ஒப்பாரி என ஒவ்வொன்றிற்கும்
எத்தனை பாட்டுக்கள்! எத்தனை மெட்டுக்கள்!! இத்தனைக்கும் மேலாக வடமோடி,
தென்மோடி என வந்திருந்தோர் எழுந்தோடிவிடாது பார்த்திருந்த நாட்டுக்
கூத்துக்களின் பாட்டுக்கள் எத்தனை! மெட்டுக்கள் எத்தனை!!

நம் முன்னோர் நமக்களித்த நல்ல பல செல்வங்கள் நாதியற்று நைந்து புதைந்து நயமின்றிக் கிடக்கின்றனவே. அவற்றைத் தோண்டி எடுத்துத் துடைத்துத் துப்புரவு செய்து தக்கதொரு இடத்தில் தவறாது வைத்திடும் நாள் எந்நாளோ? என ஏங்கித் தவிக்கிறதே உள்ளம்.

காத்தான் கூத்தைக் கண்டிருந்தோர் நாத்தான் சும்மா இருக்குமோ? அவர் கையும் காலும்தான் சும்மா கிடக்குமோ? தலையும்தான் அசைந்து தாளத்திற்கு ஆடாதோ? இத்தனை ஆட்டம் ஆட்டும் அத்தனை சக்தி உள்ள காத்தான் கூத்துப் பாட்டில் எத்தனை மெட்டுக்கள்! காத்தான் கூத்து மெட்டு காதிலே கேட்டுப் பழக்கப்பட்டோர்; அறிவர்.

இடத்திற்கும் குணத்திற்கும் தக்கபடி தகுந்த பல மெட்டுக்கள் காத்தான் கூத்தில் உள. ஆனால் கர்நாடக இசைக்குக் கற்றறிந்த பெரியார்கள், வித்துவான்கள், பாடகர்கள் இராகம் அமைத்து இலக்கணம் செய்தது போல்;; இராகம், கிளை இராகம் என வளர்த்துப் பெயரும் சூட்டி நடமாட விட்டதுபோல்;; இந்த நாட்டுக் கூத்து மெட்டுக்கு நல்லதொரு பெயர்தானும் வைத்து மகிழ்ந்தாரோ? பெயர்தானும் இருந்ததுவோ? இல்லையோ எமக்கின்று தெரியவில்லை. பெயர் இருந்தால் நல்லதுதான். இன்னமெட்டிற்கு இன்ன பெயர் என்று ஒன்று சூட்டிவிட்டால், “பாடு இன்ன மெட்டை” என்று பெயர்சொல்ல, பாடுவோர்க்கும் சுகம்தானே? தேர்ச்சி பெற்ற அண்ணாவிமார்கள் இப்பெயர்களை ஏற்பாரோ? என்னவோ? எமக்காவது இது உதவட்டும். மேன்மேலும் நாடகங்கள் இந்த மெட்டில் வளரட்டும்;;; மெட்டும் வளரட்டும்.

வணக்கம்:

கடவுள் வணக்கம் செய்து காப்புப் பாடித் துவங்கிடுவோம்!

ஓராணைக் கண்ணே கண்ணே - எங்கள்
உமையாள் பெற்ற பாலகனே

எனப் பல பாட்டுக்கள் தொடர்கின்றன.

இது ஒரு மெட்டு. காத்தான் கூத்தில் கடவுள் வணக்கத்திற்கெனத் தனியான மெட்டு இதற்கு “வணக்கம்” என்றே பெயர் வைத்தால் என்ன?

தோற்றம்:

காத்தான் கூத்தில் நல்லதொரு பாணி உண்டு. அதுவே, மேடையிற் தோன்றும் நடிகர்கள் தாம் இன்ன பாத்திரம் எனச் சபையோர்க்கு முன்னமே எடுத்துரைத்தல், பூமாதேவி அம்மன், பாறுவதி அம்மன், சோமசுந்தரம், கறுப்பாசி, காத்தலிங்கச் சாமி, தொட்டியத்துச் சின்னான், ஆதி சிவனார், கிட்டிணர், தேவடியாள், ஆரியப்பூமாலை என இன்னோரன்ன பல பாத்திரங்களும் தம்மை அறிமுகம் செய்யும் பாணி ஒரே பாணி, உதாரணத்திற்குச் சில பார்ப்போமா?

பூமாதேவி அம்மன் தோற்றம்:
பூமியைத் துளைத்தல்லவோ
பூமா தேவியம்மன் - ஒரு
பூவாய் மலர்ந்தாவாம்
பூமாதேவி அம்மன்

சிவனார் தோற்றம்:
காவி உடுத்தல்லவோ
ஆதி சிவனாரும் - ஒரு
காரணமாய் வேடம் கொண்டேன்
மாய சிவனாரும்

முதற்காத்தான் தோற்றம்:
சோம னுடுத்தல்லவோ
காத்தலிங்கச் சாமி - ஒரு
சொருகு தொங்கல் ஆர்க்க விட்டேன்
காத்தலிங்கச் சாமி

ஆரியப்பூமாலை தோற்றம்:
அறிந்திடுவீர் தெரிந்திடுவீர்
சபையோரே கேளும் - நானும்
ஆரியப்பூமாலை வாறன்
பெரியோரே கேளும்

இவ்வாறே பல பாட்டுக்களில் தாம் வருவதும், போவதும், நினைப்பதும், செய்வதும்
கூறிச் செல்கின்றன பாத்திரங்கள். இதற்கு என்ன பெயர் சூட்டலாம்?
தோன்றும்போது பாடுவதால் “தோற்றம்;” என்போமா?

ஆங்காரம்

துரிதமாய்ப் பாடி துடுக்காக வரும் இரு பாத்திரங்கள் உள். அவை வைதூரராசன்,
முத்துமாரி அம்மன்.

வைதூரராசன் தோற்றம்:
தங்கப் பல்லக்கில் ஏறியல்லோ
வைதூர ராசன் - அவன்
தானோடி வாறானாம்
வைதூர ராசன்

முத்துமாரி கூற்று:
மணி மந்திர வாளெடுத்து
முத்துமாரி அம்மன் - அவ
மாட்டிக் கொண்டா உடைதனிலே

முத்துமாரி அம்மன்

சீறி எழுந்தல்லவோ
முத்துமாரி அம்மன் - உங்களை
சீக்கிரத்தில் சாய்ப்பனடா
முத்துமாரி அம்மன்

சிவனுக்கு முத்தெறிந்து நோய் கொடுத்தபோது முத்துமாரி :

மொட்டாக்கைத் தான் திறந்தோ
முத்துமாரி அம்மன் - அவ
மூன்று முத்தைத்தான் எறிந்தா
முத்துமாரி அம்மன்.

இப்படியாகப் பாட்டுக்கள் அடுக்கடுக்காய்ச் செல்கின்றன. அகங்காரம் செருக்குடன் அடித்துக் கூறும் மெட்டதனால் இதற்கு “ஆங்காரம்;” என்றால் என்ன?

பெருமிதம்:

நடுக்காத்தான் வருகிறார் தன் பெருமை கூறி அங்கே:

ஆதிசிவன் மைந்தனல்லோ - நானும்
ஆதிகாத்தான் ஓடிவாரேன் பெரியோரோ
ஐயா சபையோரே.

மாமாவும் பெருமை கூறுகிறார்:

சரிகை வேட்டி தானுடுத்தே - மாமா
சரிகைச் சால்வை தோளில் போட்டேன் டாபர் மாமா
நான் ஒரு தாசி மாமா.
இந்த மெட்டில் துரிதம் இல்லை; ஆங்காரம் இல்லை . எச்சிலே வைத்து
எழப்பமாகப் பாடும் மெட்டு. பெருமைகூறி வருவதனால் இதற்கு “பெருமிதம்”
என்றே சொல்வோமா?

தர்க்கம்:

வந்து சேர்ந்தவர்கள் உரையாடி விபரம் பல கூறி தர்க்கங்கள் செய்திடுவார். தாயும் தனயனும் தர்க்கம் செய்யும் இடங்களோ இந்தக் கூத்திற் பல. ஒன்று இரண்டைப் பார்ப்போமா?

முத்தனே மகனே வாய்திறந்து - எனக்கொரு
உத்தாரம் மகனே சொல்லேனடா.

இன்னும் ஒரு பாட்டைக் கேட்போம்:

காத்தான்: கண்டு வந்த அம்மா மாலையரை
தாயே மாலையரை - எனக்கு
கைப்பிடித்துக் கலியாணம் செய்வாயோணை
செய்து தருவாயோணை.

முத்துமாரி: கண்டு வந்த மகனே மாலையரை
மகனே மாலையரை - உனக்
கைப்பிடித்துக் கலியாணம் செய்து தானேன்
மகனே செய்து தானேன்.

இப்படித் தர்க்கங்கள் செய்யத் தகுந்த இடங்களில் இந்த மெட்டு வருவதனால்
இதற்கு “தர்க்கம்” என்றிடுவோமா?

சல்லாபம்:

கேலி, கிண்டல், காதல், சல்லாபம், சரசம் என சில ஆங்காங்கு இருக்க வேண்டாமா?
இதுவும் நாடகப் பண்புதானே. இதற்கும் இடம் உண்டு. காத்தான் கூத்து மெட்டில்.
அத்தான் சிவனாரும் மச்சாள் முத்துமாரியும் சரசமாடுகிறார்களே! பார்ப்போமா? இது
வயது வந்தவர்களுக்கு மட்டும்!
முத்துமாரி: கொஞ்சிக் கொஞ்சி அத்தாரே விளையாட - நானொரு கொஞ்சுகிளி
அத்தாரிடம் கேட்க வந்தேன்.

சிவனார்: கொஞ்சிக் கொஞ்சி மச்சாளே விளையாட - உனக்கு
கொஞ்சுகிளியாக வாறேனடி.

இப்படியாகக் கிள்ளிக் கிள்ளி, நுள்ளி நுள்ளி, கட்டிக் கட்டி, அணைத்தணைத்து
இருவரும் சரசமாடும் பாட்டுக்கள், அப்பப்பா! அருமை! அருமை!! இறுதியாக ஒரு
பாட்டு :

முத்துமாரி: படுத்துக் கொண்டே அத்தாரே பால்கொடுக்க - நானொரு
பாலகனை அத்தாரிடம் கேட்க வந்தேன்.

சிவனார்: படுத்துக் கொண்டே மச்சாளே பால்கொடுக்க
- நானொரு
பாலகனாய் மச்சாளே வாறேனடி.

மகன் தாயாரிடம் கலியாணம் பற்றிக் கூறுகிறார்:

என்னோட்ட பெற்றவளே தோழரெல்லாம்
- சின்னச் சின்ன
இளந்தாரிமார் கலியாணம் ஆனாரம்மா.

போகவிடை அம்மாவே தாவேனணை - அந்தப்
பொற்கொடியாள் ஆரியமாலையிடம்.

தமயனை, தம்பி தாயாரிடம் கேலி செய்கிறார் :

மாலைக்கெல்லோ எங்கள் அண்ணர் ஆசைப்பட்டு அங்கு
மார் விலங்கோ பெற்றவளே மாட்டிக் கொண்டார்.

இவ்வாறாக சரசமும், சல்லாபமும், கிண்டலும், கேலியுமாக வரும் பாட்டுக்களுக்கு
ஒரு மெட்டு. அதுவும் வெட்டி வெட்டிப் பாடும்பொழுது ஒரு அழகு; இழுத்து நீட்டி
முழக்கிப் பாடினாலோ தனி அழகு. அதற்குச் “சல்லாபம்” என்றிட்டால் என்ன?

தவம்:

;காத்தான் கூத்தில் தவம் இயற்றி வேண்டுதல் செய்யும் காட்சிகள் பல. தவசுப்
பாட்டு ஒன்றைக் கேட்போமா?

இருந்த அருந்தவசு முத்துமாரி அம்மன்
எழிலிலங்க சோதி மின்ன.

இப்படித் தொடரும் பாட்டுக்கள் பல. ஒருவரை வரவேண்டிப் பாடுதலும் இந்த
மெட்டிலே அமைந்து விட்டது.

தோளோடு தோளுதித்த - எந்தன்
தோழமையே வாவனிங்கே.

தேவடியானைத் தாய் எழுப்புகிறாள் கேட்போமா:

பொழுதே விடியுதடி
என் மகளே - எடி தேவடியாள்
பொற்கோழி கூவுதடி.

தாயிடம் வேண்டுதல் செய்கிறாள் மகள்:

வாழ்த்தி வரங் கொடம்மா
பெற்றவளே தாயே - எனக்கு
மணி மந்திரவாள் கைக்கொடம்மா.

குற்றம் பொறுத்தருள வேண்டுதல்:
தெரியாமல் செய்த குற்றம்
அம்மாவே - எங்கள்
தேவி பொறுத்திடணை.

இப்படியாக வேண்டி வேண்டித் தவம் இருக்கும் இந்த மெட்டை “தவம்” என்றே
கூறிடுவோமா?

சீற்றம்:

கர்நாடக சங்கீதத்தில் குணங்களைக் குறிப்பதற்கும் இராகங்கள் உள்ளன போல், இங்கும் நாம் சிலவற்றைக் காணலாம். கோபத்துடன் கூறுகிறார் வைதூரராசன். கவனிப்போமா?

ஆர் குடிகெடுக்க வந்த
சண்டாளத் துரோகி - நீயும்
பாவி இங்கு வந்தாயோடி
போ போ போ.

கோபத்திலே வருவதனால் இந்த மெட்டிற்குச் “சீற்றம்” என்ற பெயர் பொருந்தாதா?

ஆனந்தம்:

மஞ்ச ளெல்லோ சின்னான் மயக்குதடா
- துரையே
மதிமயக்கம் எனக்குக் கொள்ளுதடா.

காத்தான் ஆனந்தமாகக் கூறுகின்றார். வேறும் ஒரு இடத்தில் தாயாரிடம் கூறுகிறார்:

வென்று வந்தேன் அம்மா வென்று வந்தேன் - அந்த
வேல்விழியாள் ஆரியமாலையினை.
சின்னான் காத்தானைச் சந்தோசப்படுத்துகின்றார் :

பாக்கையெல்லோ சின்னான் நான் எடுத்து - வெகு
பக்குவமாய்க் காத்தான் கைக் கொடுத்தேன்.

சிவனார் பிள்ளை வரம் கொடுத்து கூறுகிறார் :

பிள்ளை யென்றும் பெண்ணே நீ எடுத்து - வெகு
பிரியமுடனே பெண்ணே நீ வளர்ப்பாய்.

இவ்வாறாக ஆனந்தமாக வருகிறது பாட்டுக்களும் மெட்டுக்களும். ஆனந்தமான மெட்டு “ஆனந்தம்” என்றே இருக்கட்டுமே?

இரக்கம்:

காத்தான் கூத்திலே மனதை உருக்கும் மெட்டும் உண்டு.

சிவன்: தாலி பறி போகுதடி பார்வதியே பெண்ணே உந்தன் தலைவன் இங்கே
மாழுகிறான் உத்தமியே கண்ணே.

இப்படிப் பல தொடர்கின்றன.

காத்தான் பள்ளிக்கூடம் செல்ல மறுக்கிறார்:

பள்ளிக்கூடம் போகச் சொன்னால்
பெற்றவளே தாயே - எனக்குப்
பயம் பயமாய் வருகுதனை
பெற்றவளே தாயே

தாயார் ஏழுகடல் தாண்டி வரும்படி கட்டளை இட்டதும், காத்தான் தான் இறந்தால்
என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகின்றார்:

திங்கள் ஒரு திவசம்
பெற்றவளே தாயே - எனக்கு
திதி முறையாய் செய்யேனனை
பெற்றவளே தாயே.

காத்தான் கழுமரத்தில் இருந்து பாடும் பாட்டுக்கள் கண்ணீர் மல்க வைக்கும்.
“ஓராம்படி ஏறச் சொன்னால்” என்று துவங்கும் பல பாட்டுக்கள் உள. இப்படியே
இரங்க இரங்கப் பாடும் பாட்டுக்கு “இரக்கம்” என்றால் என்ன?

காத்தான் கூத்து மெட்டில் மேலும் ஆழமாக மூச்சடக்கி மூழ்கிப் பார்க்கலாம்.
தாக்குப் பிடிக்க முடியவில்லை. மூச்சுத்திணறுகிறதே. நல்ல மெட்டுக்கள் பத்துப்
போதும்:- வணக்கம்; தோற்றம்; ஆங்காரம்; பெருமிதம்; தர்க்கம்; சல்லாபம்; தவம்;
சீற்றம்; ஆனந்தம்; இரக்கம்.

இந்த மெட்டுக்களை அடிக்கு அடிவேறாக்கி எச்சிலும் (உயர்ந்த ஓசை) தக்கிலும்
(உட்பட்ட ஓசை) மாறிமாறிப் படித்திட்டால், ஆகா! கேட்பதற்குக் கொடுத்து வைக்க
வேண்டுமே! தாள நடையிலே துரிதம் (விரைவாக) விளம்பம் (தாமத தாளம்)
மாறிமாறி வரும்போது, கூறி விளங்காது; கேட்டுப் பார்க்க வேண்டும். மத்திமத்தில்
வைத்துப் பாடினாலும் நன்றுதான். மெட்டுக்களுக்கு மெருகூட்டி அனுக்கங்கள்
வைத்து அசைவு சேர்த்துப் பாடினால் கேட்கவும் வேண்டுமா? இது ஒரு மக்கள்
மெட்டுத்தான் ஆனாலும் அண்ணாவிமார்கள் அடி எடுத்துத் தர வேண்டும்.

காத்தான் கூத்துப் பாடல்களில் கும்மி உண்டு;; தாலாட்டு உண்டு; ஒப்பாரியும் உண்டு.

கும்மி: கார்த்திகைத் தீபனடி
கண்டவர்க்கு நேசனடி
நேர்த்தியிலும் நேர்த்தியடி
என் பாஞ்சாலங்குயிலே.
தாலாட்டு: ஆராரோ ஆரிவரோ - தம்பி
ஆரமுதே கண்வளராய்.

கப்பற்பாட்டு: ஏலயேலோ கித்தையா ஏலயேலோ
காத்தானும் சின்னானும் ஏறிய கப்பல்
கனதூரமாகவே போகுது கப்பல்
ஏலயேலோ கித்தையா ஏலயேலோ.

ஓப்பாரி: முத்துக் கிணற்றடியில்
எனக்கு வாய்த்த மருமகளே
முத்துச் சறுக்கி விழுந்தாயோ.

கரகப்பாட்டு, காவடிப்பாட்டு என்பன வேறாக வளர்ந்து விட்ட மெட்டுக்களானாலும்,
இங்கும் புகுந்துள்ளன.

கரகம்: முந்தி முந்தி நாயகர்க்கோ முத்துமாரி அம்மன்
முக்கண்ணார்க்கு முன் பிறந்த மாரிதேவி அம்மன்.

காத்தான் கூத்திலே ஆங்காங்கு வந்து புகுந்த மெட்டுக்களும் பல உள.

சிந்து பைரவி இராகத்திலே அமைந்த பாடல் ஒன்று :-

வரமாட்டேன் தம்பிநான் வரமாட்டேன்
அந்தத் தையலாள் மாலையை
மாமணம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்
நீதான் என்னைத் தடுத்திட்டாலும்
தாய்தான் என்னை வெறுத்திட்டாலும்
அந்தத் தையலாள் மாலையை
மாமணம் செய்யாமல்
வரமாட்டேன் வரமாட்டேன்

மத்தியமாவதி இராகத்தில் ஒன்று :-

அக்கக்கா இது சொக்கட்டான்
விளையாட்டோ கவிபாட்டோ.

சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் இருந்து ஒரு மெட்டு :-

(சிங்கத்தால் நானடைந்த...)

ஆனை புலி கரடி என் மகனே பாலா அங்கே
அத்தனையும் காவலடா என் மகனே சீலா.

வள்ளி திருமணத்தில் இருந்து ஒரு மெட்டு :-

(யார் காணும் நீர்...)
வெள்ளிமலை மலைமீதேறி நானும்
விருது வேட்டை சுழன்றாடுறன் பார்.

“கண்டதுண்டோ கலியுகத்தில் காணப்போறோமோ”. இது அன்று மிகவும்
பிரபல்யமான ஒரு பாட்டு. இந்த மெட்டும் இங்கே இடம்பெற்றுவிட்டது.

முக்கால் வலமாய் வந்த முத்துமாரி அம்மன்-அவ

முடிவணங்கித் தென்றனிட்டா மாரிதேவி அம்மன்.

வேறும் பல மெட்டுக்கள் காத்தான் கூத்தில் புகுந்துள்ளன.

நாரதர் வருகை :

சம்போ சங்கர கௌரிசா
சாம்ப சங்கர கௌரிசா...
பாரமும் புரி நூலும் சடையும...

எனத் தொடரும் பாடல்களும்

மாயன் உரைத்த கதையை - அந்த
ஆச்சிக்கு ஓடோடி நான் சொல்லப் போறன்

என வரும் பாடலும் நாரதருடன் வந்து புகுந்த மெட்டுக்கள்தான்.

வேறும் சில புகுந்துள்ளன :
நாட்டுப்பாடல் மெட்டுப் போல் தோன்றும் ஒன்று :

பாலும் இந்தா பெற்றி பெற்றி - இப்ப
பழமும் இந்தா இறங்கு இறங்கு.

வில்லுப் பாட்டுக்களில் உபயோகிக்கப்படும் மெட்டுக்களிலும் ஒன்று :
மலைக்கு மலை நடுவே
அங்கே மலைநடுவே
மலையாள தேசமம்மா
அம்மா தேசமம்மா.

எங்கிருந்தோ “டிராமா” மெட்டும் ஒன்று புகுந்துவிட்டது :

பிள்ளை இல்லை இல்லை என்று
மைத்துனா - நானும்
பெரும் சாபம் போட்டேன்
காணும் கோபாலா.

பத்துச் சொந்தமான மெட்டுக்களுடன் இவ்வாறாக வந்த பல மெட்டுக்களையும்
தன்னுள் அடக்கிக் காத்தான் கூத்து மெட்டாகத் தன் பாணி மாறாது தனிப்
பாணியாகக் - காத்தான் கூத்துப் பாணியாக அமைந்துவிட்டனவே இந்த
மெட்டுக்கள்.

இம் மெட்டுக்களில் என்ன, ஓசை ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறதே, இது வெறும்
தாலாட்டுப் பாடல்கள்தானே எனச் சிலர் கூறுவதும் கேட்கிறது. இராகம்
தெரியாதோர்க்கு கர்நாடக இசை எல்லாம் ஒரே இழுப்பாகத்தான் இருக்கும்.
அதுபோல காத்தான் கூத்தை அறியாதோர்க்கும் எல்லாம் ஒரே தாலாட்டுப்
போற்தான் தோன்றும். காது பழக வேண்டும். கேட்டுத் தரம் பிரிக்கப் பயிற்சி

வேண்டும்.

மெட்டுக்கள் வளர ஒரு வழி வகுத்தாற் போதுமா? புராண வழமைகளைத் தொடர்ந்து
பாடி வந்தால் நாட்டுக் கலைஞர்களுக்கு உயிர் ஊட்டியதாகுமா? செத்த
பிணத்திற்குச் சரிகை வேட்டி கட்டி மெத்தையில் வைப்பதனால் என்ன பயன்?
புத்துயிர் ஊட்ட வேண்டும்! புத்துயிர் ஊட்ட வேண்டும்!! புத்துயிர் என்றால்,
புதுக்கருத்துக்கள்! புதுக்கதைகள்!! எப்படி இது வருமோ? எங்கிருந்து தோன்றிடுமோ?